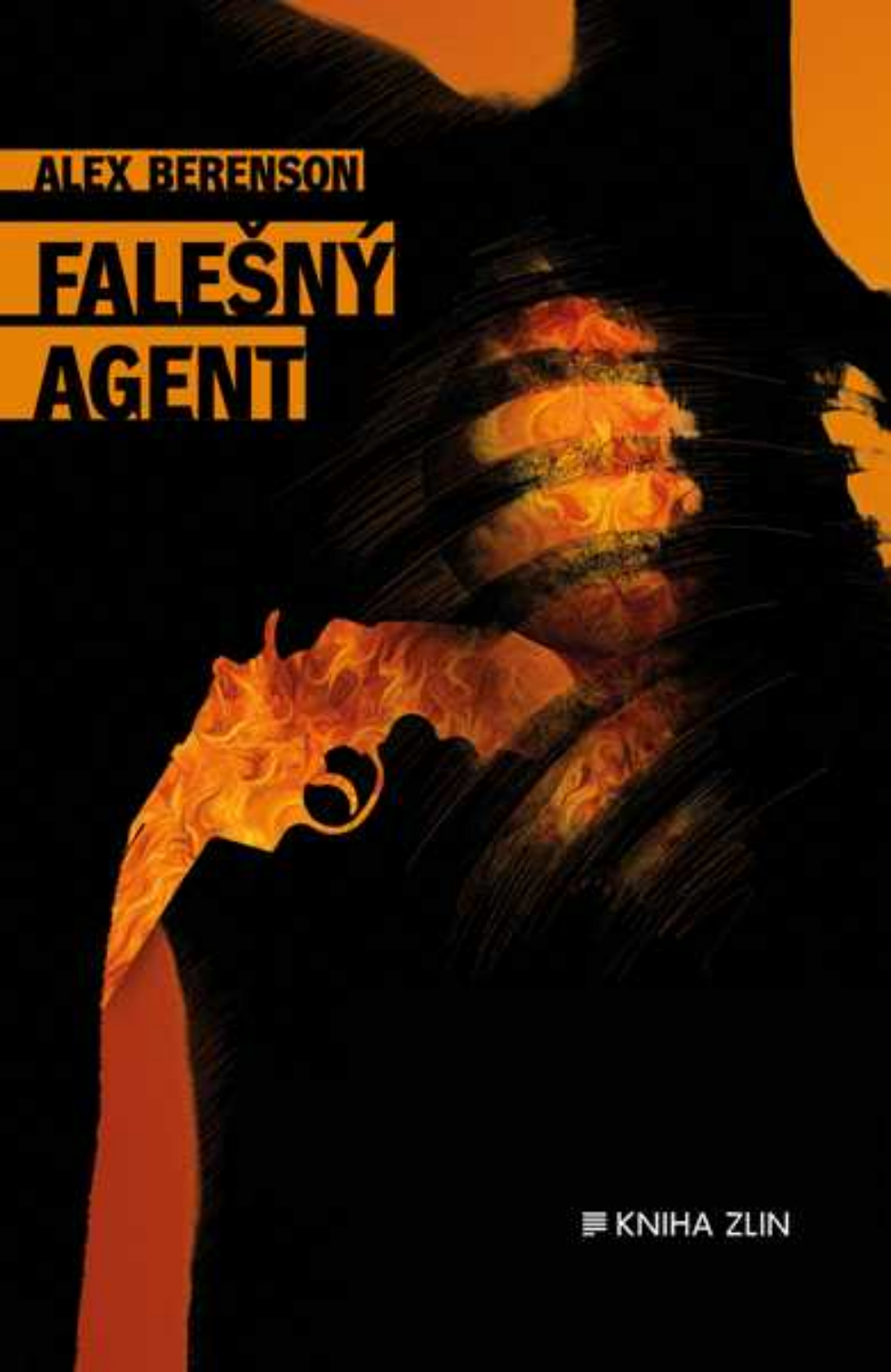

The background of the cover is a dark, textured illustration. It features a large, dark, winged figure, possibly a dragon or a demon, with its wings spread. The figure is rendered in a dark, almost black color, with some highlights in orange and yellow. The overall mood is dark and mysterious.

ALEX BERENSON

FALEŠNÝ AGENT

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Alex Berenson
Falešný agent

ALEX BERENSON

FALEŠNÝ

AGENT

Copyright © Alex Berenson, 2014

Translation © Pavel Kaas, 2014

This edition published by arrangement with G. P.
Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA)
LLC, a Penguin Random House Company

ISBN PDF: 978-80-7473-323-9

PROLOG

JOHANNESBURG, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Ne všechna privátní letadla byla konstruována stejně. Žena, která si říkala Salome, obvykle létala Gulfstreamem G550, což byl proudový letoun, který zvládal trasu z Curychu do Johannesburgu bez mezipřistání. Ale pětsetpadesátku si minulý týden přivlastnil její šéf. *Čeká mě rušný měsíc. Vezmi si čtyřku.* G-IV bylo sice vynikající letadlo, ale palivo by mu mohlo dojít klidně někde nad konžskými džunglemi.

Jenže tuhle schůzku prostě odložit nešlo.

A tak Salome udělala z nouze ctnost a přenocovala v Nairobi. Pistoli a rezervní náboje uložila do bezpečnostní schránky u Standard Chartered. Zkontrolovala alarm v konspiračním domě ve Westlands. V Keni sice nic naplánovaného neměla, ale lepší je být připravená a nepotřebovat to než naopak...

Salome byla půvabná, alespoň když chtěla. Nebyla přímo krásná, ale vyzývavá krása neznamenalala v její branži žádnou výhodu. Krásky jsou snadno zapamatovatelné. Dávala přednost tomu, když se na ni rychle zapomínalo. Nedávno překročila třicítku. Byla štíhlá, vlasy jí spadaly až po ramena a oči měla světle hnědé. Nejméně atraktivní na ní byl nos, který jako by byl na její tvář implantován z nějakého většího

obličej. Vypadala na Španělku nebo Italku, ale to by byl omyl. Její angličtina byla bezchybná, ale nebyla ani Američanka, ani Britka. Na prsteníčku nosila jednoduchý zlatý kroužek, ovšem nebyla vdaná. Vdaným ženám věnují muži jen daleko méně pozornosti.

Tvrdit, že si *říkala* Salome, by nebylo tak úplně přesné. To jméno nebylo použito v žádném z jejích pasů. Jen zřídka kdy je vyslovila nahlas. Přesnější by bylo říct, že o sobě *přemýšlela* jako o Salome. Poslední dobou už tohle jméno bylo skutečnější než to, které jí dali matka s otcem. Salome, která tančila pro Heroda a za odměnu požadovala hlavu Jana Křtitele. Biblická fúrie, jejíž známější sestřenky se jmenovaly Jezábel a Delíla. Teatrální jméno. Pokud by bylo vyslovováno příliš často, mohlo by znít pošetile. Přesto mu nedokázala upřít moc, jakou nad ní mělo.

Takže Salome.

Tryskáč odstartoval z Wilsonova letiště v Nairobi pár minut po východu slunce v závěsu za ušpiněnou Cessnou. Salome pojala podezření, že patří CIA. Musela se hodně přemáhat, aby jí nezamávala. G-IV byla na tomhle letišti až příliš nápadná. Pětsetpadesátka by na tom byla ještě hůř. Bude si to muset zapamatovat pro příště. Zavřela oči a začala počítat do desíti. Napočítala do šesti a usnula.

Probudila se, až když se letuška dotkla jejího ramene.

„Slečno Kerrová, za deset minut přistáváme.“

Dnes byla podle svého keňského pasu Helen Kerrová. Nebyla to zase tak nelogická volba, jak by se na první pohled mohlo zdát. Tisíce britských kolonistů si i s rodinami ponechaly keňské občanství. Jihoafrická republika navíc po Keňanech nepožadovala víza, takže se tam tenhle pas hodil. Salome svoje identity pečlivě střídala. Letiště pro ni představovala zrádná místa – pátrací trychtýře, které se každým rokem zužovaly. Vstupní a výstupní záznamy se trvale ucho-

vály, pasy byly porovnávány s mezinárodními databázemi. Některé země již pořizovaly digitální podobenky každého cestujícího, který vstupoval na jejich půdu. A Národní bezpečnostní úřad – NSA – měl přístup, ať již otevřeně nebo tajně, ke každému záznamu.

Většina zemí naštěstí neprováděla u cestujících rutinní snímání otisků prstů. Zatím. Až ten den přijde, budou její cesty ještě komplikovanější. Ubydou soukromé tryskáče, začnou přechody hranic, jízdy vlakem a plavby pronajatými loděmi. Stane se z ní pašerák a sama bude kontrabandem. Vůbec se na tu změnu netěšila.

Dnes však věnoval imigrační úředník její fotografii v pase sotva letmý pohled.

„Účel cesty?“

„Safari.“

„V Keni safari nemáte?“

„Slyšela jsem, že Kruger je lepší. Chtěla jsem si to ověřit.“

Úředník se pousmál. „Délka pobytu?“

„Tři dny.“

Bleskově jí orazítkoval pas a kývnutím ji propustil. Když procházela východem z celní kontroly pro cestující, kteří neměli nic k odbavení, pocítila tu dobře známou úlevu, jež se dostavovala pokaždé, když unikla z toho trychtýře. Jistá si nemohla být nikdy. Rozhodně nepodceňovala schopnosti NSA. Jejich počítače dokázaly zachytit i ten nejnepatrnější podezřelý signál. Potřebovaly se však něčeho chytit a safari Helen Kerrové pro ně žádným vodítkem nebude.

Z terminálu vyšla v jedenáct dopoledne a okamžitě přimhouřila oči proti ostrému slunci. Na severní polokouli panovala zima, tady na jižní vládlo léto. Alespoň nějaká výhoda téhle cesty. Řidič Jan, mohutně osvalený běloch, stál vedle land cruiseru s cedulí s jejím jménem.

„Slečna Kerrová? Těší mě, že vás poznávám.“ Měl silný jihoafrický přízvuk, v němž slabiky táhle pronášených slov

splývaly. *Šíměvásznávám*. Když nakládal její tašku do toyoty, tlumeně si heknul. „To je tíha.“ Zeptat se, co je uvnitř, si ale nedovolil.

Ignorovala ho a pokračovala v tom, i když se zajímal, zda měla klidný let. Bude nejlepším, jestliže se o ní nedozví vůbec nic. Pokud možno ani jaký má přízvuk. Další dvě hodiny jeli na západ po dálnici rozdělené středovým pásem, kde převažovaly hranaté nákladáky a pickupy mercedes přeplněné nábytkem. Jihoafričané zbožňují závodění. I tady se zdálo, že každý řidič je přesvědčený, že jede přinejmenším kvalifikací na Formuli 1. Zrychlovali, kličkovali a bez blinkru přejížděli z jednoho pruhu do druhého, někdy i přes všechny tři pruhy najednou.

Konečně se objevila tabule hlásající hranici provincie Svobodný stát s příhodným orwellovským mottem *Jednotou k úspěchu*. Po další hodině Jan s toyotou uhnul na sever po hrbolaté dvoupruhové silnici, kterou lemovala úrodná pole slunečnice a pšenice. „Ještě tak čtyřicet, možná pětadvacet minut.“ Víc ani slovo. *Hodný chlapec*, vypadlo z ní málem. *Učíš se rychle*.

Za apartheidu patřila tato provincie k těm nejrasističtějším oblastem Jihoafrické republiky. Černí bez té správné propustky tu podezřele často mizeli a jejich těla se často objevovala až po několika měsících. Samozřejmě, že apartheid už je celá desetiletí minulostí. Černoši teď mohou v Jihoafrické republice žít, kde se jim líbí. Svobodnému státu se však mnozí vyhýbají dodnes kvůli lidem, jako je muž, za nímž ležela Salome pět tisíc mil, aby se s ním setkala.

Jeho usedlost byla malá, zato však udržovaná. Za nízkou cihlovou zdíčkou, nad níž se táhl ostnatý drát, se popásaly dvě šedivé klisny. Z ostnatého drátu po každých pár metrech visely tabulky se symbolem blesku. Salome usoudila, že mají upozorňovat každého, kdo neumí číst, na nebezpečí úrazu

elektrickým proudem. Vjezdová vrata z kovaného železa vysoká dva a půl metru byla sledována dvojicí bezpečnostních kamer. Za vraty Salome zahlédla úhledný cihlový dům se sloupovou verandou. „Witwans Manor“ hlásala bronzová tabulka. Rand Witwans si musel nakrást víc, než si Salome dokázala vůbec představit, nebo jeho žena musela dědit. Anebo obojí.

Brána se před přijíždějícím land cruiserem otevřela. Zjevně byli očekáváni. Toyota vjela na šterkovou příjezdovou cestu, kde se k ní jako eskorta přidal německý ovčák. Stejně jako všechno ostatní tady byl i ten pes čistá rasa. Mohutný, impozantní, s tmavýma, zádumčivýma očima, které jako by říkaly: *Mě by to kousnutí bolelo víc než tebe*. Salome dávala před psy přednost kočkám. Kočky jsou jemnější. A taky nebezpečnější. Průměrná domácí kočka pozabíjí ročně stovky ptáků a myši, pokud jsou její majitelé tak laskaví nebo pitomí, že ji pouští ven. Ale Salome neměla ani kočku, ani psa. Neměla ani manžela, ani dítě. Před lety si představovala, že by to mohlo být jinak. Teď už ne. Jejím životem se stal tento projekt.

Když cruiser zastavil před domem, ovčák důrazně varovně vyštěkl. Z okna v prvním poschodí na ně shlížela ocelově šedá německá doga. I na tu dálku bylo vidět, jak se jí chvějí přehrávané pysky. Zloděj, který se bojí psů, by udělal nejlépe, kdyby si vybral jiný dům.

Vchodové dveře se prudce otevřely a na verandu vyšel vysoký muž v modrém sportovním saku a khaki kalhotách. Rand Witwans. I ve svých přibližně pětasedmdesáti letech pořád vypadal jako anglický venkovský šlechtic. Ani vlasů mu příliš nebylo, jen laloky na krku prozrazovaly jeho věk.

„Natalie!“ křikl. „Moc rád vás zase vidím.“

Ale ani Natalie nebylo její pravé jméno.

Ovčák přiběhl až těsně k toyotě. Vycenil zuby a současně se ozvalo hrdelní zavrčení, tlumené a divoké. Vyvolalo to

v ní stejný pocit, jako by před ní někdo brousil nůž. Witwans hvízdнул, psisko se otočilo a klusem zmizelo v domě.

Jan obešel cruiser a otevřel jí dveře. „Budu tady. Když mě budete potřebovat, zavolejte. Ale vy vypadáte hodně...“ Zarázil se. „Hodně soběstačně.“

Ze stíněné zadní verandy byl výhled na bazén s neskutečně jasně modrou vodou. Salome a Witwans seděli vedle sebe v proutěných křeslech jako dlouholetí manželé. Takhle zblízka byl cítit drahou skotskou a lacinou kolínskou. Na nose a tvářích mu byly vidět rozpraskané žilky. V koutě ležel ovčák. Knihovna vedle Witwansova křesla byla plná výstřižků s články o Oscaru Pistoriusovi, invalidním olympionikovi obviněném z vraždy přítelkyně.

„Loňské noviny,“ poznamenala Salome.

„Znám jeho rodinu. Je to slušný kluk. Hodili to na něj, víte? Režim nemohl snést, že nejslavnější Jihoafričan je *bílý*. Už žádný Mandela; všichni zbožňují Oscara. Každá záminka, jak ho sejmout, se jim hodí.“

Salome si slíbila, že s Witwansem nebude diskutovat o politice ani o ničem jiném, ale teď si nedokázala pomoci. „Vy snad věříte i na to, že příčinou AIDS není HIV.“

„Nepleťte si mě s *černými*, Natalie. Já vědět věřím.“ Slovo „černí“ zaznělo z jeho úst jako *čern*, jediná krátká slabika. Nepochybovala, že Witwans to vyslovuje alespoň stokrát za den. Stejně jako jsou komunisti nevyhnutelně posedlí penězi, Afrikánci se neustále zaměřují na rasu.

„Přiznal se, že ji zastřelil.“

Zakýval vztyčeným prstem. „To, co udělali Oscarovi, by mohli udělat komukoliv z nás.“ Witwans se natáhl po zvonku na knihovně. Štíhlý černochoch, kterému mohlo táhnout na šedesátku, se objevil, aniž zvonění zcela doznělo. „Pane?“

„Pro mě Glenlivet. Čistou.“

„Dvojitou, pane?“

„Ano, dvojitou, Martine. Když neřeknu nic jiného, tak vždycky dvojitou. Kolikrát ti to musím ještě opakovat?“

„Zajisté, pane.“ Usmál se. Salome si ho dokázala s tímhle úsměvem představit v okamžiku, kdy do skotské kape jed. *Tuhle jsem namíchal speciálně pro tebe. Nemusíš děkovat. Ne že by se to od tebe čekalo. Prosím, pane.*

„A dámě?“

„Jen vodu, děkuji.“

„Tak alespoň sklenku vína,“ nabídl Witwans.

„Na víno jsem příliš unavená.“

„Můj kuchař dělá prvotřídní cappuccino.“

„Tak tedy cappuccino. Bez strychninu, prosím.“

„Strychnin?“

„Nevšímej si jí, Martine. To jsou jen takové nesmysly.“

Martin zmizel.

„Můj personál je na mně závislý,“ řekl Witwans. „Martina matka zemřela, když mu byly dva roky. Prožil tu celý život.“

„Takže ví, jak to zamaskovat, kdybyste měl tragickou nehodu.“

„Klidně si vtipkujte, když chcete, ale černí nás potřebují. To díky nám se Jižní Afrika nevydala stejným směrem jako Zimbabwe. Díky nám a díky ceně zlata.“

Další půlhodinu Salome naslouchala Witwansovu žvanění o nedostatcích vlády černých. Alespoň že to cappuccino bylo skutečně vynikající. Konečně Witwans dorazil svou whisky. Sáhl po zvonku, ale Salome mu položila dlaň na paži.

„Nechcete mi náhodou něco ukázat?“

„Není kam spěchat.“

„Odlétám dnes večer.“

Pochopitelně lhala. Jak slíbila imigračnímu úředníkovi, nechystala se Jihoafrickou republiku opustit hned. Vševídnoucí NSA by mohl zaznamenat podezřele krátkou cestu, protože z Johannesburgu to bylo daleko kamkoliv. *Ničím*

na sebe neupozorňuj a ničeho si nevšimnou. Ale spát v domě tohoto muže by nemohla.

Koutky úst vlhkých od skotské mu povadly. Skoro jí ho bylo líto. Manželka mu zemřela a děti i vnoučata se odstěhovaly co nejdál odsud. Většinu času mu jedinou společnost dělali sluhové, které on nepovažuje tak úplně za lidi a oni se na něj nejspíš dívají stejně. Osamělost panské rasy.

„Tak tedy k věci.“

V kuchyni odemkl dveře, za nimiž se objevilo dřevěné schodiště vedoucí do temného sklepa. Salome proti své vůli pocítila niterný strach, produkt stovek zhlédnutých hororů. *Nechod' tam dolů. Rozseká tě na kousky.* Ale strach byl absurdní. Witwans byl neškodný. Spíš se děsila toho, že Witwans ve skutečnosti nemá to, čím se chlubil, a že ztratila rok pátráním.

„Jste připravená jít dolů, Natalie?“

Zamrkal víčky tlustými jako ještěří. Zajímalo by ji, jestli hraje pitomce, aby vykompenzoval tu osamělost, kterou na sebe prozradil, nebo jestli s ním už takhle cvičí skotská. Cvakl vypínačem a nejistým krokem vstoupil na strohé dřevěné schodiště. Doufala, že staroch neuklouzne a nezláme si vaz. Tahle ironie by se jí do krámu nehodila.

Schodiště vedlo pět metrů hluboko do vybetonované místnosti plné prosklených skříní na víno. Tucet stropních ventilátorů tu udržoval vzduch chladný a svěží.

„Mám jednu z nejlepších vinoték v celém Svobodném státě.“

„Gratuluju.“

„Sarkasmus vám nesluší, Natalie. Pomozte mi.“

Witwans heknul námahou, když společně odtahovali prázdnou skříň od zadní stěny místnosti. Odklopil víčko elektrické zásuvky, kde se objevila klávesnice, vyťukal na ní desetimístný kód a stiskl zelené tlačítko. Tiše stáli a—

Nic se nedělo.

„Moment.“ Zkusil to znovu. Tentokrát se zevnitř stěny ozvalo tlumené zaskřípění, ale zeď samotná zůstávala neporušená.

„Kryje to malta,“ řekl Witwans. „Jen tenká vrstva, ale budeme ji muset rozbít.“ Z další skříně vytáhl dvě gumová kladívka.

„Proč jste...“

„Jen pro jistotu. Ochrana navíc neškodí, Natalie.“

Povytáhla obočí. Možná se mýlila, když předpokládala, že je osamělý. Třeba je to nadržенý starý kozel, co si sem jednou týdně z Bloemfonteinu vozí místní hvězdičky. Popadla kladivo, aby zaplašila představu Witwanse v říji. Nejvíc ji v ten okamžik zmátlo, že nedokázala uhodnout, jakou barvu preferuje u svých *pletek*. Nebyl by to ani zdaleka první rasisa, jehož rozkrok to viděl docela jinak.

„Zaměřte se jen na místo přímo za skříní,“ poradil jí Witwans. „Jestli uhodíte jen do stěny, dostanete pořádnou pecku.“

Nestihl tu radu ani dopovědět, když její kladivo dopadlo na zeď. Bolest jí projela pažemi, ale násadu nepustila. Tu radost mu neudělá.

Po deseti minutách pokrývala podlahu maltová drť a ve stěně vznikl otvor dostatečně velký, aby se jím dalo protáhnout. Salome necítila ruce. „Jestli to není to, co říkáte, Rande, schytáte ode mě kulku.“

Podal jí baterku a vstoupil jako první do temné místnosti o ploše asi tří čtverečních metrů se stropem vysokým jako v nějakém vinném sklepe. Přejela světelným kuželem po štosích konzerv a kartonech balené vody. Dvě brokovnice, krabice s náboji. Krmení pro psy. Plynové masky. Rukavice. Až úplně v rohu se krčily tři krabice prezervativů. Žebrovaných, pro potěšení té které dámy nejspíš.

„K čemu kondomy, Rande? Vy byste nechtěl obnovit populaci?“

Vytáhl kovový trezorek a zavedl ji zpět do vinného sklípku. Odfrkl si, ztěžka si oddechl a posadil se na schody s trezorem na klíně. Vlasy měl přilepené k hlavě a tváře mu hořely barvou připomínající silniční stopku. Napadlo ji, jestli se

o něj nepokouší infarkt. Podal jí trezor. Byla to jen obyčejná ocelová krychle. Po všech těch bezpečnostních opatřeních neměla ani zámek, jen západku. Otevřela ji.

Uvnitř byl váleček matně žlutého kovu, menší než plechovka od limonády. Povrch měl dokonale hladký. Ještě nikdy neviděla nic tak bezchybně opracovaného. V ústech jí najednou vyschlo a srdce jako by se pokoušelo rozmlátit jí žebra zevnitř. Náhle jako by se v místnosti o dobrých deset stupňů ochladilo. Bude to samozřejmě muset otestovat, ale už teď *věděla*. Witwans nelhal.

Sáhla do trezoru.

„Tam v krytu jsou rukavice,“ ozval se Witwans. „Takhle nablízko hrozí radioaktivita. V mém věku už na tom nezáleží, ale vám by mělo.“

Když už došla tak daleko, pár sekund ještě počkat může. Našla si tedy rukavice.

Věděla, že je uran hodně těžký, ale váha válečku, když ho zvedla z trezorku, ji přesto překvapila.

„Krása, vidíte?“ řekl Witwans.

Z kabelky vytáhla něco, co vypadalo jako ocelová krychle s jednou chybějící stěnou a plochým displejem z boku. Jakmile se displeje dotkla, okamžitě ožil: 0,000. *Ready*.

„Co to je?“

Vložila váleček do krychle a stiskla tlačítko. LED displej na několik sekund potměněl a pak se rudě rozzářil hlášením: 93,82 ²³⁵U. 1296,14 g.

Poslední dílek skládanky. Salome se nepovažovala za věřící, avšak v tuto chvíli cítila dotek Boha. Vzduch kolem ní jako by se rozechvěl. *Tohle je ono*.

„Říkal jsem vám to.“ Witwans ten vzácný okamžik prostě musel narušit. „Kilo třicet vysoce obohaceného uranu.“

Za éry apartheidu Witwans pracoval v jihoafrickém programu vývoje jaderných zbraní a nakonec ho i řídil. Vláda v Pretorii se dělila o náklady na výzkum a vývoj s Izraelem.

Dva vyvrhelové mezi národy se spojili. Izraelci nakonec vyrobili více než stovku nukleárních zbraní, v Jihoafrické republice ale zůstalo jen u obohacování uranu.

„To bylo řečí, jak *černým* nikdy nepředáte moc, a nakonec jste vycouvali jako zbabělci.“

„Já jsem chtěl vyvíjet dál, jenže nerozhodoval jsem o tom a teď jsem rád, že jsme v konstrukci nepokračovali. Apartheid by skončil tak jako tak. Při těch sankcích jsme přežít nemohli. Celý svět nad námi ohrnoval nos. Aspoň že to teď nemá ANC¹.“

„To si nikdo nevšiml, že jste ukradl odlitek vysoce obohaceného uranu?“

„V době, kdy jsme s projektem končili, jsme ho měli patnáct kilo. Deset let to leželo v seifu. V roce 1990 už bylo každému jasné, že se režim neudrží. Ten materiál musel zmizet, ale nikdo se toho nechtěl ani dotknout. Mysleli si, že se ANC bude chtít mstít na všech, kdo se na tom podíleli, protože to spadalo pod stejné ministerstvo jako chemické a biologické programy. Věděl jsem, že se pletou. Žádné zbraně jsme nikdy nevyrobili, tak proč by se o to černí zajímali? Řekl jsem, že se o to postarám. Zeptal jsem se Izraelců, jestli to chtějí. Samozřejmě, že chtěli. Z našich laboratoří jsem odvezl 15,3 kilogramu vysoce obohaceného uranu, Izraelcům jsem předal čtrnáct kilo. Pak jsem zlikvidoval záznamy. Nikdo z těch, s nimiž jsem dělal, se mě nikdy nezeptal, jak to bylo, a nový režim o ničem nevěděl.“

„Jak jednoduché.“

„Já vím, že to vypadá divně, že jsem si to nechal. Na výrobu bomby to nestačí. Nepředpokládám, že byste mi sdělila, nač to chcete.“

„Klidně vám to řeknu, pokud vám nevadí, že vám pak budu muset vyříznout jazyk.“

„Postavil jsem sklep a celé ty roky jsem to tady schovával. Možná jsem tušil, že se jednou objeví někdo jako vy.“

¹ Africký národní kongres

„Máte kliku, že jsem to zrovna já. Jiný by si to vzal zadarmo.“

„Pět milionů dolarů je dobrá cena.“

Věděla, že má pravdu. „V autě mám milion v hotovosti. Stačí jeden telefonát a zbytek budete mít do pár minut na účtech.“

Vstal a vykročil po schodech nahoru. „Takže se jde slavit.“

Popadla ho za paži, zkroutila mu ji za zády a přitlačila ho k zemi. Nohy se pod ním podlomily, jako by byly hadrové. Ztěžka dosedl a jen šokovaně sešpulil rty.

„Svého pití se taky dočkáte, ale teď mě dobře poslouchajte. Vyžvaníte někomu, že jsem tu byla...“

„Nebuďte směšná, Natalie. Co bych komu vykládal? Že jsem prodal kilo zbrojařského uranu, který jsem před dvaceti lety ukradl?“

„*Poslouchajte*. Třeba se nalejete a začnete se chlubit některé ze svých děvek. Slibuju, že v tom případě se vrátím, postřelím vaše sluhy i psy, urážnu vám toho scvrklého ptáka i s kulíčkama a nacpu vám to do huby. Pak vás přivážu na židli, podpálím to tady a nechám vás upéct zaživa.“

V duchu přitom viděla plameny olizující dům i kaluž krve rozlévající se pod Witwansovou židli. Nepochybovala, že jí věří, že má pravdu vepsanou v obličeji.

„Svoje tajemství jsem zachovával celé ty roky. Udržím i to vaše.“ Chytil se za zábradlí a s námahou se zvedl. Paže se mu třáslly.

„Tak můžeme jít slavit.“

„Nabídka padá. Zatelefonujte si, já zkontroluju účty a můžete jet.“

Mělo by jí ho být líto, ale necítila nic než triumf.

O dvacet minut později nasedla do toyoty s ocelovou schránkou v náručí. Odpolední slunce jí laskalo pokožku. Witwans stál na kraji verandy s německým ovčákem po boku.

Salome věděla, že za ní přirazí vrata a bude doufat, že ji už v životě neuvidí.

Z toho strach mít nemusel. Pokud bude mlčet, ona mu neublíží. Jen ať si klidně žije dál svým životem venkovského boháče. Kdyby zemřel násilnou smrtí, zpravodajské služby by se mohly začít zajímat, proč byl bývalý šéf jihoafrického jaderného programu zavražděn. Živý je nula.

„Zpátky do Johannesburgu?“ zeptal se Jan. Měla tam konspirační dům. Ráno si zajede do Krugerova parku, obrovské jihoafrické přírodní rezervace. Dvoudenní safari. Musí dodržet legendu.

Zavřela oči a nechala své myšlenky volně plynout. Celá léta budovala svůj tým a pátrala po všem, co potřebovala. Uran byl tím posledním a zároveň nejdůležitějším dílkem. Sám o sobě to byl jen kus kovu. Jak řekl Witwans, 1,3 kilogramu uranu by na výrobu bomby nestačilo. Pokud ona však splní svůj úkol, bude to víc než dost. Nemohla se ubránit pocitu, že v posledních několika letech vedla její kroky sama Prozřetelnost. Nevěřila v Boha, ale zdálo se, že Bůh věří jí, a proto si ji vybral jako hybnou sílu svého plánu.

Salome zavřela oči a snila o válce. Ten sen byl černobílý jako filmový týdeník z druhé světové války. Vrtulové letouny se stříbřitými trupy shazovaly šňůry bomb a kolem nich vybuchovaly protiletectvé granáty. Tanky se valily troskami a drtily beztvaré kusy kovu a betonu. Vojáci řvali, s napřaženými zbraněmi kličkovali hustým lesem a jeden po druhém umírali.

Nic z toho, co si představovala, ji ovšem neděsilo, a když land cruiser dorazil na předměstí Johannesburgu a zastavil před jejím konspiračním domem, připadala si uvolněná, málem až spokojená.

Jestliže přivolala válku, pak ať přijde.

ČÁST PRVNÍ

1

ATLANTICKÝ OCEÁN, 100 MIL VÝCHODNĚ OD MIAMI

Norwegian Epic měla všechno.

Nejen nezbytné náležitosti výletní lodi, jako jsou kasino, bazény a bufety s neomezenou konzumací, ale i dvě bowlingové dráhy, kino se sedmi stovkami míst a fitcentrum s řadami nablýskaných a jen zřídka používaných běžeckých tretražérů.

Po šesti dnech se John Wells nemohl dočkat, až odsud vypadne. To poslední odpoledne výletní plavby seděli s Anne na terase, zatímco *Epic* pronásledovala slunce směrem k Miami. Jasnou subtropickou modrou oblohu kalily jen výfukové zplodiny z dieselových agregátů, které se valily z lodních komínů. Jako by loď oceánu vyzývavě ukazovala vztyčený, inkoustově černý prostředníček. *Epic* byla velká jako mrakodrap, tři sta metrů dlouhá, vezla čtyři tisíce cestujících a dva tisíce členů posádky. Byla to třetí největší výletní loď, jaká kdy byla postavena. Wells si ani nedokázal představit, jak musí vypadat ty dvě první.

S nápadem na tuhle plavbu přišla Wellsova přítelkyně Anne už před mnoha týdny. Zima v New Hampshiru byla krutější než obvykle. Sněhu napadlo víc než čtvrt metru a na římsách jejich farmářské usedlosti v North Conway se

vršily závěje. Dokonce i Wellsův ovčácký vořech Tonka, který si v chladném počasí obvykle líboval, opouštěl dům jen za účelem vyřízení toho nejnutnějšího.

Wells trávil každý den celé hodiny udržováním ohně v krbech. Nosil z garáže náručí dřeva a vrstvil je na sebe tak dlouho, dokud nerozpálil krb doběla, až se ocelové stěny kroutily žárem. Pak se díval do krbu plného žhnoucích rudých oharů, které se musely nevyhnutelně změnit v šedočerný popel. *Popel k popelu a prach k prachu....* Jako by v něm ta péče o oheň rozehrála primitivní a zároveň upřímnou strunu.

Anne byla celé dny s hlídkami v North Conway, protože usilovala o přijetí do řad policie státu New Hampshire. Práci jí sice nabídli, ale stát zarazil nábor nových příslušníků a zákaz byl stejně neúprosný jako ta zima kolem. Wells si uvědomoval, že se čím dál tím víc uzavírá do sebe a sní o žáru a prachu východní Afriky. Když se jednoho rána probudil, Anne seděla vedle něj se zapnutým laptopem.

„Co potřebujeme?“

„Léto.“

„Výletní plavbu.“ Natočila k němu displej. Zářivě bělostná loď na něm právě podplouvala gigantický šedivý most. Sotva se pod něj vešla.

„Jak tohle může vůbec plout?“

„Nabízejí *last minute* lodní lístky.“

„No to je novinka.“

„Johne, já vím, že si myslíš, že ty na výletní loď nepatříš. Školený zabiják, spasitel nic netušících mas, blablabla. Bude to zábava, uvidíš.“

Dostala ho. Kdyby něco namítal, znělo by to samolibě a směšně zároveň.

„A už vůbec nechci slyšet nic o uhlíku. Jen za tenhle měsíc jsi prohnal komínem půlku lesů v tomhle státě.“

Ani na to se nedalo nic říct.

„Třeba ji přepadnou teroristi. Jako ve *Speedu dvojce*.“

„Oni už natočili dvojku?“

„To byl pokus o vtip. A kromě toho bych chtěla zkusit sex na lodi. Vsadím se, že je to jako na obrovské vodní posteli.“ Pošimrala ho po krku.

„Myslíš, že to bude fungovat? Předkládat mi sex jako návnadu, abych udělal, co chceš?“

„Jo.“

Odstrčil laptop stranou a vrhl se na ni. „A nepleteš se.“

A tak jeli. Prvních pár dnů si Wells kupodivu docela užíval, i kdyby jen pro tu záplavu slunečních paprsků. Jak ale plavba pokračovala, začala mu vadit jako jedno obrovské ztělesnění marnotratnosti. Protivilo se mu i to, jak se členové posádky před pasažéry ponižovali. Jistě, mnozí z těch námořníků byli určitě velice chudí a byli vděční za příležitost vydělat pět set dolarů měsíčně za dvanáct hodin cídění a vytírání denně. Výletní plavba byla pro mnoho lidí na palubě nepochybně těžce zaslouženým luxusem, dovolenou, na kterou museli šetřit celé roky. A přece Wells začínal *Epic* vnímat jako nějakou plovoucí plantáž.

Anne by nepřiznala, že to cítí stejně, takže poslední dva dny plavby strávili skoro celé společně sluněním na terase stranou od ostatních. Do Miami jim zbývaly už jen hodiny a Wells se musel rozhodnout. A neměl před sebou jednoduché rozhodování. Napadlo ho, že by se mohl projít po palubě. Za tuhle zimu nabral i nějaké to sádlo. Než vypluli, byla to jen nepatrná stopa, ale po týdnu neomezeného přežívání se ze stopy stal nepřehlédnutelný náznak. Neodbytný náznak.

Anne se k němu naklonila. „Tohohle už bylo dost.“

„David Foster Wallace měl pravdu.“ Než vypluli, oba četli Wallaceův článek z roku 1996 o týdnu plném utrpení stráveném na palubě výletní lodi. Nyní Wells četl znovu Wallaceovu knihu *Údajná zábava, kterou už si víckrát nedopřeju*, která obsahovala i tento článek.

„Už žádný David Foster Wallace. Je deprimující až k uzou-
fání. Vlastně byl.“

Wells si v přehnaném gestu přitiskl knihu na prsa.

„Uznávám, že už je toho trochu moc,“ přisvědčila.

„Everest je proti tomu kopeček.“ Wells nadzdvihl sluneční
brýle značky Oakley, které vyměnil za staré ray-bany, jež do-
stal od ní. Přišel o ně v Somálsku. Nikdy ho nepřestalo mrzet,
že se jich vzdal, ačkoliv tenkrát neměl jinou možnost.

„Nelži, že sis to aspoň trochu neužil. Když jsem tě viděla,
jak se u bufetu láduješ zmrzlinou k prasknutí, vypadal jsi
jako ideální model do přílohy *Lifetime* na téma bulimie.“

Při představě zmrzlinového baru se Wells se zpožděním
neubráníl vzrušení. Jen se šťouchl do břicha. „Budu muset
běhat aspoň milion hodin, než tohle shodím. Po čtyřicítce už
to tak snadno dolů nejde.“

Mírumilovně ho štípla do tváře. „Pro svět je to sice zatím
tajemství, pane Wellsi, ale jste ješitný jako modelka.“

„Mám k tomu praktické důvody. Život, který zachraňuješ,
může být i tvůj vlastní.“

„Jestli pár čísel kolem pasu navíc stačí k tomu, aby tě zabili,
tak to hodně pokoušíš osud.“

„Když vypadáš dostatečně tvrdě, někdy nemusíš ani bo-
jovat.“

„Vy kluci si vzájemně kontrolujete prdelky, než se do sebe
pustíte?“

„Příležitostně.“ Wells věděl, že až se vrátí domů, nabraná
kila zase shodí bez ohledu na to, kolik hodin úsilí ho to bude
stát. Víc než kdy jindy si však uvědomoval, že konečným vítě-
zem je čas. Kdysi se pyšnil koordinací a rychlostí paží, za jaké
by se nemusel stydět profesionální hráč baseballu. Teď už
měl reflexy pomalejší. Když před několika týdny v rámci ob-
vyklé každoroční zkoušky nastoupil na odpaliště, přistihl se,
že bezmocně máchá po rychlých míčích, které by dřív drtil
levou zadní. Sílu měl pořád, ale v boji zblízka jde spíš o rych-

lost. Aby to vykompenzoval, začal trénovat střelbu. Hodinu denně trávil na místní střelnici. Od východní Afriky uplynul už víc než rok. Příliš dlouhá doba.

Potřebuje se vrátit do akce.

„Přemýšlel jsi ještě o Farmě?“ Anne mu před časem navrhla, aby zkusil požádat o přeložení k posádce Camp Peary známé jako Farma, kde trénovali nováčky.

Wells neměl sebeméně v úmyslu se o něco u CIA doprošovat.

„Až s tím za mnou přijdou, budu o tom přemýšlet.“ A zase se zahleděl do Wallaceovy knihy. Asi po minutě Anne zamířila do kajuty. Wells se za ní díval, když odcházela. Byla dobře stavěná. Pevné tělo bez stopy tuku, pružné nohy a svalnaté paže.

Po dalších několika minutách se znovu vynořila v černých jednodílných plavkách, které jen zvýrazňovaly její přednosti, a přinášela džbánky ledového čaje. „Vezmi si plavky. Ještě si naposled zajdem do bazénu.“

Zdvihl knihu.

„Až se vrátíme na severní pól, budeš litovat.“

„Přijdu za tebou.“

„Chceš čaj?“

„Jistě.“ Nalila mu sklenici. Když po ní sáhl, vyškubla mu knihu, švihla paží a hodila ji z terasy. Mlčky sledovali, jak se ve vzduchu převrací, až dopadla do vody. Muselo to šplouchnout, ale z té výšky to Wells neslyšel.

„To nebylo nutné.“

„Už mě nebaví nechat si od něj diktovat, jak mám žít svůj vlastní život.“

„Měl pravdu. Výletní plavby jsou charakteristický znak pozdního kapitalismu.“

„Chceš vědět, co je charakteristický znak pozdního kapitalismu? Rozhodnout se, že jsi příliš zničený, než abys dál pracoval. Že jsi na to příliš velký génius. A pak hodit přes palubu

svou ženu a všechny, kdo tě mají rádi, a oběsit se.“ Přesně jak to udělal Wallace.

„Trpěl depresemi.“

Posadila se vedle něj na lehátko a položila mu dlaň na předloktí.

„Lidi se rvou jako lvi, jen aby zůstali naživu, John. Nikdo to neví tak dobře jako ty.“

A v tu chvíli si byl Wells jistý, že udělal dobře, když ten prsten vzal s sebou.

Nadzvedl se.

„Půjďme?“

„Nehýbej se.“

Krabičku našel na dně kufru. Uvnitř se blýskal jednoduchý prsten z bílého zlata se vsazeným diamantem, ne velkým, ale bez jediného kazu. Pouze znalec by dokázal odhadnout, kolik mohl stát. Pošetilý luxus, ale Wells neměl mnoho možností, jak rozhazovat peníze. Až příliš dobře věděl, co se za ně koupit nedá. Ten prsten objednal už před několika měsíci, když mu došlo, jak šťastný je každé odpoledne, když Anne vidí. Poté, co si uvědomil, že jeho den začíná, až když ona vejde do kuchyně, položí mu paže kolem krku a začne si ho dobírat kvůli jeho nejistým kuchařským pokusům.

Sundal si sluneční brýle a s krabičkou schovanou v dlani vyšel zpátky na terasu.

„Sundej si brýle.“

„Oslepnu.“

Nakonec si je sundala. Wells poklekl na koleno. Cítil se jako těsně před bojem. Všechny smysly měl vybičované na maximum. Slunce mu spalovalo kůži a teplý mořský vítr ho šlehal do očí. Než stačil Wells ztratit odvalu, rozevřel dlaň a podal jí krabičku. „Já vím, že jsem to měl udělat už před lety, ale chtěl jsem si být jistý. Sebou, ne tebou. Tebou jsem si byl jistý vždycky. Jsi chytrá, zábavná a krásná. Jsem

šťastný, když vedle tebe usínám, a ještě šťastnější, když se vedle tebe probouzím. Máš pravdu ve všem kromě téhle plavby, a dokonce i to ti odpouštím. Miluju tě a chci s tebou zůstat po zbytek života. Vezmi si mě, Anne.“

Když domluvil, už plakala. Že to nejsou slzy radosti, věděl ještě dřív, než zavrtěla hlavou.

„Johne.“ Vzala od něj krabičku a otevřela ji. „To je nějaký diamant.“

Zase ji zaklapla. „Jako bych se podívala do slunce.“

Nebyl schopen předstírat, že je to nejtěžší okamžik jeho života. Zatímco v nemocnici čekal, jestli Exley umře, bylo to horší. Nevzpomínal si však, že by někdy zažil větší šok. Nezapadlo ho, že by mohla odmítnout.

Podcenil ji.

„Zahod' to taky, než se naštvu. Stálo to o pár babek víc než ta knížka.“ Znělo to skřípavě. Hlas mu selhával, ale něco říct musel. Podala mu krabičku nazpátek.

„Mám to brát jako ne?“

„Není to ano. Já vím, že je ti se mnou dobře, Johne. Víím, že ti na mně záleží. Ale nejsem si jistá, že mě miluješ. Určitě mě milovat chceš, ale nevím, jestli to *dokážeš*. Nejsem si jistá, jestli pořád ještě nemiluješ Jennifer...“ Mluvila o Exley, jeho bývalé snoubence a někdejší rezidentce z agentury.

„Miluju tě.“

„Řekněme, že ano. Doufám, že je to pravda. Protože já tě *opravdu* miluju a nic si nepřeju víc, než aby to bylo vzájemné. Ale ty máš radši svoje mise. Víc než kteroukoliv z nás, dokonce radši než Exley. Neodešla snad právě proto?“

Wells neodpověděl. Když slyšel, jak ho Anne naprosto chladně rozebírá, muselo ho napadnout, jak dlouho asi čekala, než s tímhle proslovem vyrukuje. A kolik bolesti asi musela do téhle chvíle spolknout.

„Vzala bych si tě a mohla bych doufat, že všechno, co říkáš, je pravda, nebo že se to nakonec pravdou stane. Jenže

já chci děti, Johne. Mám už blíž k pětatřicítce než ke třicítce a možná už ti došlo, že v North Conway to vдавkám dvakrát nesvědčí. Nemůžu mít děti s chlapem, který jen čeká na svou další velkou šanci, jak se nechat zabít.“

„Chceš, abych šel do výslužby?“

„Existují *rizika* a rizika, Johne. Já netvrdím, že chceš umřít. Ale nejsem si jistá, že se o to staráš, když jsi na misi.“

„Nechci umřít.“

„Víš, proč jsem chtěla na tuhle plavbu?“

Dávala se na něj tak dlouho, dokud mu to nedošlo.

„Chtěla sis vyjet na *Norwegian Epic*, abys mi mohla po návratu dát kopačky?“ Wells vstal a odvrátil se. Zahleděl se na oceán a usilovně přemáhal pošetilé nutkání mrštit do něj prsten. Nevěděl ani, jestli má vztek na ni nebo na sebe. Nikdy si nepřipadal hloupější. Nebo nechápavější. Přišel se zásnubním prstenem na poslední rande.

„Chtěla jsem si tě pamatovat, jak ležíš na sluníčku, opaluješ se a je ti fajn.“

Obrátil se k ní a hodil po ní krabičku. Chytila ji jen díky reflexu.

„Já nechci umřít,“ zopakoval.

„Ale chceš být otec? A pro tentokrát opravdový otec, přítomný.“

Nevěřil si, že by ze sebe dokázal vypravit slovo, a tak pouze přikývl.

„Natolik, abys odmítl příliš nebezpečnou operaci?“

Znovu kývl, ačkoliv si nebyl jistý, co ta slova znamenají.

„Nevěřím ti, ale jak myslíš.“ Odložila krabičku. „Dám ti třicet dnů. Jestli si doopravdy věříš, že jsi připravený na to být otcem, tak se s tím ke mně vrátíš.“

„A řekneš ano?“

„Když ti uvěřím.“

Uložil tedy diamant do kufru a šli si zaplavat. V kajutě se nechtělo zůstat ani jednomu z nich.

FILADELFIE

Varovali ho.

Jeho přátelé. Jeho poradci. Dokonce i ten reportér z *Postu*, co psal o CIA. Všichni do jednoho Vinnymu Dutovi říkali, že jako ředitel Ústřední zpravodajské služby by měl daleko větší moc než jako nový senátor. Že se ocitne u dna silně hierarchické instituce. Že se jeho vliv rozplyne tak rychle, až se bude sám sebe ptát, jestli vůbec kdy existoval.

A přece opustil sedmé poschodí, aby kandidoval do Senátu. Věděl něco, co jim uniklo. Prezident už jím byl unavený. Nebo spíš tím, jak Langley řídil. Ústrky se pomalu vršily. Jeho schůzky s mužem číslo jedna začínaly pozdě a končily předčasně. Projednávání rozpočtových požadavků, které by se jindy odbylo ráz na ráz, se táhlo celé měsíce. Poradce pro národní bezpečnost požadoval schvalování každého nasazení bezpilotního letounu zvlášť.

Duto se rozhodl opustit loď dřív, než dojde k únikům informací a on se o neúspěších agentury dočte na titulní stránce *Timesů*. Mohl by se ještě rok dva držet, ale nakonec by prohrál. Mohl být nejúspěšnějším ředitelem CIA v dějinách, ovšem pro prezidenta nebyl soupeřem.

Nijak se nepokoušel přesvědčovat o opaku ty chytráky z Washingtonu, kteří prohlašovali, že do Senátu kandiduje, aby si vytvořil pozici pro pozdější ovládnutí Bílého domu, když ne v příštích volbách, tak v těch, co přijdou potom. Na to, aby byl důvěryhodným kandidátem, byl stále příliš mladý. Mladší než Reagan.

Ve skrytu mysli Duto doufal, že zvítězí zdravý rozum. Ohledně rozložení sil si však žádné iluze nedělal. Nebyl přirozeným tahounem do volebního boje. V Pensylvánii se mohl prezentovat jako poměrně konzervativní demokrat,

ale v národních primárních by tuhle možnost neměl. No nic. Momentálně byl rád, že odchází tak, že to vypadá, jako když si sám stanovil podmínky svého odchodu.

Zvítězil snadno. Nečekal však, že život senátora bude tak k otupení nudný. Jako ředitel CIA byl běžně nucen rozhodovat o životě a smrti. *Čtyři vysocí operativci AQAP² mají schůzku v jemenské medrese. Dokážeme je zlikvidovat, aniž bychom vyhodili do vzduchu halu plnou dětí?*

A teď místo nařizování útoků bezpilotních letounů naslouchal blábolům lobbistů a svých kolegů zákonodárců. Ale ze všeho nejhorší byly pravidelné schůzky s voliči. Stát Pensylvánie měl třináct milionů obyvatel a Duto měl někdy pocit, že v předpokoji jeho kanceláře stojí frontu všichni a nemohou se dočkat, aby si s ním potřásli rukou. Starosta Harrisburgu škemral o 27 milionů dolarů na prodloužení dálnice a připomínal Dutovi, že v Harrisburgu ho volili poměrem hlasů 70:30. Rektor Pensylvánské státní univerzity doufal, že zbude aspoň mizerných 11 milionů na novou katedru mlékárenství, a nabízel Dutovi lístky do své lóže na stadionu Beaver. Zástup onkologických pacientů s parukami z Filadelfie žádal o navýšení rozpočtu Národního zdravotního institutu. S těmi Duto sympatizoval.

Šéf jeho štábu Roy Baumann trval na tom, aby netlačil na pilu. Baumann byl urputným zastáncem názoru, že veškerá politika je lokální: *Lidi neví, jak jste hlasoval v konkrétních případech, a je jim to většinou i jedno. Jde jim o to, aby bylo bezpečno na silnicích a ekonomika aby se držela. Vědí, že s tím nemůžete nic moc udělat, ale chtějí si myslet, že se snažíte. A vy nejste jako většina těch kecalů. Lidi se s vámi chtějí setkávat a vyslechnout si vaše historky. Nic významného. Třeba o tom, jestli Usáma bin Ládín měl ve svém krytu opravdu porno, nebo jestli jsme mu je tam jen podstrčili, abychom ho zdiskreditovali. Po roce, po dvou se do toho mů-*

žete opřít. Nedoporučuji to, ale zabránit vám nemůžu. Zatím ale říkejte ano. Ano?

A tak Duto kývl i na oběd se šéfem odborů pracovníků nemocnic ve Filadelfii Stevem Littlem. Duto neměl Littlea rád. Little v primárkách podpořil jeho soupeře. *Já mu to připomenou, řekl Baumann. Tenhle oběd, to musí být samé mazání medu. Jako nejlepší kamarádíčkové.* Little byl elegantní černoch v dokonale padnoucím, na míru šitém obleku a botách, jaké by mu záviděl i bankéř z Wall Streetu. Duta napadlo, jestli si Little ty hadry nechal proplatit od odborů. Pravděpodobně.

„Senátore.“

„Ano?“

Little vrtěl hlavou. „Vnímal jste mě? Mluvil jsem o otázce zdravotního pojištění. Vypadal jste teď jako duchem nepřítomný. Já vím, že je to těžko srozumitelná problematika, ale jde o obrovská čísla.“

Dutovi zazvonil telefon. Na displeji se objevilo číslo, jaké v životě neviděl. Předvolba 502-2. Guatemala City. Nechal volání spadnout do hlasové schránky. Telefon se rozezněl nanovo. Nějaký instinkt, který mu zbyl ještě z Langley, mu napovídal, aby hovor přijal. „Promiňte. Omluvte mě, Steve.“

Vyšel ven. „Prosím.“

„Vzpomínáte si na mě, *comandante*?“

Takhle ho oslovoval jen jediný člověk. „*Diecisierte*?“ Ten muž se jmenoval Juan Pablo Montoya, ale pro Duta byl a zůstal Sedmnáctkou.

„Kdo jiný. Chyběl jsem vám?“

„Ne.“

„*Tenemos que hablar*.“³

„Šlo by to anglicky? Už je to dávno.“

„Když to musí být. Ujišťuji vás, že tohle si rád poslechnete.“

„Tak za hodinu.“

„*Una hora, comandante*.“

³ Musíme si promluvit. (špan.)

ISTANBUL

Brian Taylor stál u okna v pokoji číslo 1509 hotelu Inter-Continental v Istanbulu a hleděl na temné vody Bosporské úžiny směrem k východu. Za dvanáct let u agentury ještě nikdy nepociťoval takové vzrušení jako nyní.

Taylor byl zástupcem šéfa istanbulske rezidentury CIA. Vysněná práce ve vysněném městě. Propadl mu, když se sem jako batůžkář zatoulal na cestách Evropou ke konci devadesátých let. Poslední záblesk americké nevinnosti, kdy strávit léto popíjením laciného vína a běhy s býky pořád ještě vypadalo dobrodružně. Taylor se vydal obvyklou trasou. Nenechal si ujít východ slunce nad Montmartrem, skákal ze skal v národním parku Cinque Terre. Ani ženy nezanedbával. Vždycky to byla Američanka. Holku z Evropy nikdy nedostal. Možná kdyby tolik netlačil na pilu... Užíval si. Přesto však cítil, že sem dorazil se zpožděním dvou generací. Města byla jako muzea pod širým nebem. Dokonce i ty krásné páry, co se procházely podél Seiny, jako by se za ruce držely téměř s ironií. Jako by v Paříži nežily, ale přehrávaly filmy o ní.

A pak objevil Istanbul. Jeho tisíciletá historie svou malebností překonávala všechno, s čím se až dosud setkal. Istambulske gigantické mešity se tyčily nad Bosporem, na míli širokou úžinou oddělující Asii od Evropy. A přece to nebylo žádné muzeum. Istanbul přímo kypěl životem. Svažitě ulice se hemžily prodavači i studenty. Zářivě bílé jachty se proháněly kolem narvaných trajektů a rezavých kontejnerových lodí. Turci byli pracovití, mnohomluvní, hluční a okázalí. Taylor vyrostl na usedlém předměstí Bostonu a Turky si okamžitě oblíbil. Dokonce se přistihl, že má slabost pro listivé obchodníky z Grand Bazaar. Dospěl k názoru, že tihle týpkové se ve skutečnosti ani *nesnaží* kupujícího obrát.

Šlo jim o obchod. O drama. Každý turista, který hru nepochopil, ačkoliv ji do detailu vysvětloval každý bedekr, si zasloužil být oškubán.

Taylor si na toto město vyhradil původně tři dny. Nakonec tu zůstal tři týdny a domů odlétal až odpoledne posledního dne před začátkem zimního semestru. Věděl, že jeho náhlé nadšení je pošetilé, ale je absurdnější zamilovat se do města, nebo do ženské? Obojí vyžaduje ochotu vzdát se nedůvěry. Každopádně teď měl to, co si přál každý vysokoškolský student. Cíl i cestu, jak ho dosáhnout. Naučí se turecky a po dokončení školy se přestěhuje do Istanbulu. Turecko mělo osmdesát milionů obyvatel a rychle se rozvíjející ekonomiku. Velké společnosti potřebovaly Američany hovořící místním jazykem a Massachusettská univerzita poskytovala v rámci spolupráce s ostatními vysokými školami v okolí Amherstu vynikající studijní program zaměřený na turečtinu a Turecko vůbec. Předpokládal, že jeho rodiče budou proti. Nebyli. Táta: *Rozhodně to zvedne tvoje vyhlídky na dobrou práci víc než studium historie.* Maminka: *Vždycky jsem chtěla žít v nějaké exotické zemi.* Turečtina byla obtížná, ale Taylor se snažil. Na začátku posledního ročníku už hovořil téměř plynně.

A pak al-Káida napadla Spojené státy.

Stejně jako jeho přátelé byl i Taylor vyděšený, rozzuřený a chtěl se pomstít. Na rozdíl od nich on ale pomoci mohl. Turecko mělo hranice s Irákem a Íránem. FSB, Mossad i Revoluční garda měly v Istanbulu silné rezidentury. CIA tu však byla zoufale oslabená. Turecky hovořili pouze čtyři zaměstnanci místního špiónážního střediska. V listopadu už CIA vybírala vhodné kandidáty mezi studenty jazykových programů po celé zemi. Taylor jejich pozornosti se svými studijními výsledky a neposkvřněnou minulostí uniknout prostě nemohl, a tak dostal od personalisty pozvání na informativní

pohovor do Bostonu. Trosky Světového obchodního centra v té době ještě doutnaly. Ani ho nenapadlo odmítnout.

Svého rozhodnutí nikdy nelitoval. Dokonce ani během desetiměsíční mise v Iráku, kdy zelenou zónu opustil jen čtyřikrát. Převážnou část své kariéry strávil na rezidenturách CIA v Istanbulu a v hlavním městě Turecka Ankaře. Taylor věděl, že jako operativce není žádné eso. Hvězdy sloužily v Pekingu, v Kábulu nebo v Moskvě. Byl však spolehlivý, oddaný a pro Turecko se výborně hodil. Ačkoliv nastoupil až po jedenáctém září, byl Taylor tak trochu stará škola. Nesnášel bezpilotní letouny, preferoval starou dobrou špionáž a opatrný výběr agentů z řad státních zaměstnanců i z privátního sektoru. Lidi, kteří žili ve vilách, ne v chýších z bláta. K jeho nejlepším zdrojům patřily střední důstojnické kádry turecké armády a úředníci z ministerstva financí.

A tak se rozvíjela Taylorova kariéra i jeho společenský život. Zvykl si střídat v posteli americké dvacítky, které sem jezdily na dvouleté stáže k nadnárodním společnostem. Po pár letech strávených u tajné služby z něj vyzařoval přitažlivý nádech tajemna. Z jeho bytu byl uchvacující výhled na Bospor. Kromě toho znal každou dobrou restauraci ve městě a vždycky platil. Operativci měli prakticky neomezené fondy na výlohy. Žádný účetní v Langley se nikdy nepozastavil nad „náborovou“ večeří za dvě stě dolarů.

Jako dárek k jedenáctému výročí nástupu k CIA dostal Taylor povýšení do funkce zástupce šéfa istanbulske rezidentury. Měl v plánu zůstat tři roky a pak se vrátit do Spojených států. Byl už připravený usadit se a založit rodinu. Nikdy ho nenapadlo dělat šéfa. Taylor stále věřil ve své poslání a v to, že svým skromným dílem přispívá k ochraně USA. Předpokládal však, že bude pokračovat v dráze kariérního úředníka. Jedenácté září v jeho vzpomínkách pozvolna bledlo tak jako u všech ostatních.

A pak přišel ten dopis.

Uplynulo už skoro půl roku, a on měl přesto do mysli vypálený kašdický jeho detail. Bylo to v pátek na počátku září, v poledne. Konzulát byl skoro pustý, protože se blížil prodloužený víkend u příležitosti Svátku práce⁴. Istanbul znehybněl pod nápozem vedra a jen se z něj čoudilo jako z kebabu na rožni. Taylorova kancelář byla pochopitelně klimatizovaná, ale lidé na ulicích vypadali přes neprůstřelné sklo úzkých oken rozmrzele a podrážděně.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Byla to jeho sekretářka Alison. V konečcích prstů držela jakousi obálku, jako by byla kontaminovaná, ačkoliv konzulát místní poštu na antrax a jiná svinstva testoval. Beze slova mu ji podala.

Jako adresát byl uveden Nelson Drew, náměstek ředitele pro služby občanům, konzulát Spojených států, Istanbul. Taylorovo krycí jméno a pracovní legenda. Uvnitř byl jediný list popsaný staccatem pár vět vytištěných na laserové tiskárně.

„Nelsone.“ Jste špion. CIA. Pravým jménem Brian Taylor. Hovoříte turecky a fársí. Jsem plukovník Revoluční gardy. „Reza.“ Potřebuji se sejít.

Grand Bazaar 6. září 15:00. Koberce Ethcon.

Taylor si připadal jako po rutinním lékařském vyšetření, kdy mu lékař oznámil, že má neoperovatelný nádor na mozku. Nemožné. Ten obyčejný bílý papír ho najednou začal pálit v prstech. *Jste špion...* Přece nemohl takhle vybuchnout. Přání ale ta slova vymazat nemohlo.

Podal papír s obálkou Alison. „Udělejte jednu kopii pro mě a jednu pro Marthu.“ Martha Huntová, šéfka úřadu. „Originál i obálku zapečetit. Snažte se jich nedotknout pro případ, že by tam byly nějaké otisky.“

⁴ V USA a Kanadě se Svátek práce (*Labor Day*) slaví první pondělí v září.

Nevěřil však, že by se našly nějaké hmatatelné důkazy. Ať tohle poslal kdokoliv, byl zatraceně mazaný. A ví toho o něm až příliš mnoho. Ví, že pracuje pro agenturu. Zná jeho pravé jméno. A ví dokonce, že ovládá jazyk fársí. Naučil se ho při spolupráci s íránskými exilovými skupinami v Ankaře. Uprchlíky Taylor neměl rád. Většina se jich chtěla jen po-flakovat po Turecku za peníze CIA, a kdykoliv Taylor navrhl operaci, která by je zavedla zpátky do Íránu, měli jednu výmluvu lepší než druhou. Slušné zpravodajské informace z nich však padaly dost často na to, aby je agentura stále ještě tolerovala.

A teď ho takhle jeho zbožňovaná práce kousla. Vždycky předpokládal, že mezi uprchlíky jsou dvojité agenty provozující špionáž pro Írán. Pořád ale nemohl přijít na to, jak zjistili jeho pravé jméno. Byl přece tak opatrný. Jenže v Turecku už působí dlouho. Garda si nejspíš dala kousek po kousku skládanku dohromady. Nemělo smysl lámat si hlavu, pravdu by se stejně nedozvěděl. Z Ankary odešel před čtyřmi lety. Uprchlíci jsou bůhvídkde. Důležité ovšem bylo, že jeho krytí vybuchlo. Co když Garda zjistila, i kde bydlí? Prvotním impulzem v tu chvíli bylo sednout na první letadlo domů.

Bylo mu však jasné, že musí zůstat. Člověk, který tenhle dopis napsal, by mohl být nesmírně cenným zdrojem. Spojené státy vyvíjely zoufalé úsilí o zastavení íránského jaderného programu. Washington uvalil sankce a zahájil proti programu tajnou válku. Íránci se však přesto nevzdávali. Politici nutně potřebovali vědět, jak blízko má Írán k sestavení bomby, ale Spojené státy měly málo agentů v íránském aparátu a v Revoluční gardě vůbec žádného. Namísto toho CIA a Úřad národní bezpečnosti spoléhaly na své obvyklé technické vymoženosti. Írán však svá zařízení na obohacování uranu ukryl pod zem, aby je chránil před satelity, bezpilotními letouny a radiologickými detektory. Po společném útoku Američanů a Izraelců na jejich počítačové systémy

v roce 2009 odstranili íránsíí vědci ze svých laboratoří počítače. Rovnice teď řešili na kalkulačkách a makety konstruované bomby modelovali ze sádry. A přesto dál dělali pokroky. Ostatně američtí vědci v Los Alamos konstruovali ve 40. letech 20. století první bomby s logaritmickými pravítky a ručně kreslenými plány.

Bez hmatatelných důkazů mohly Spojené státy o možnostech a záměrech Íránu jen spekulovat. Někteří analytici předpokládali, že Írán dokončí svoji první bombu nejpozději do roka. Podle jiných bylo pět let pravděpodobnějším odhadem. Tenhle plukovník od Revoluční gardy by mohl znát odpověď.

Pokud je skutečný. A pokud Taylora neláká do pasti.

Martha Huntová byla jmenována šéfkou istanbulske rezidentury čtyři měsíce poté, co se Taylor stal zástupcem. Byla o dva roky mladší než Taylor a nemluvila turecky. On jí však tu pozici nezáviděl. Měla odsloužené tři roky v Kábulu a dva v Islámábádu. Když se v něčem neshodli, pravdu měla obvykle ona. A to, že byla neskutečně pěkná, vysoká, štíhlá a s podmanivýma modrýma očima, vůbec nevadilo. Taylor svoji ligu znal. A ona do ní nepatřila.

Sešli se v zabezpečené místnosti bez oken, která byla každý týden prověřována, aby nedocházelo k odposlechům, vedle její kanceláře.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ řekla, jakmile za sebou zavřel dveře.

„Nazdar, Martho.“

„Důvody jsou myslím jasné. Kdo si sjedná schůzku na Grand Bazaaru? Vždyť tam musí být aspoň pět tisíc bezpečnostních kamer. Ale jít tam musíš.“ Ani nečekala na jeho souhlas. „Máme týden, tak ho využijeme. Umístíme kameru tak, aby sledovala příchod. Pokud bude neobvykle oblečený, třeba jako by ukrýval vestu, odpískáš to. Pokud se chce odpálit sám, není to tvůj problém. Jestli

chceš mezitím zůstat v konspiračním bytě, než se to přežene, nemám s tím problém.“

„Zůstanu, kde jsem. O tu vyhlídku se přece nenechám připravít.“ Ani náhodou nepřipustí, aby si Huntová myslela, že má strach.

„Ty máš nějaké vyhlídky? Že jsem o tom neslyšela.“ Vtipná. Taylorovo apartmá byla hotová legenda.

„Tak se někdy stav a uvidíš sama.“ Odfrkl si, aby pochopila, že žertuje. I když nežertoval.

„Já ti něco povím. Dostaň nás do íránského jaderného programu a přijdu.“ A předvedla mu úsměv, který u ní viděl poprvé.

Dvanáct hodin si lámal hlavu, jestli s ním flirtuje. Až pak mu to došlo. Hodila mu nepatrný, nejednoznačný signál, aby se měl čím zabývat. Jen aby odvedla jeho myšlenky od toho dopisu. Taylor slyšel, že prý existují muži, které krásná žena neoblíbne. Zatím žádného nepoznal.

Týden se vlekl. Taylor prostudoval své záznamy z Ankary, ale nenapadl ho nikdo, kdo by připadal v úvahu jako dvojitý agent. Tým technické podpory rezidentury – dva buclatí hošáci jménem Dominick a Ronaldo – nainstaloval miniaturní kameru pro sledování vchodu do obchodu s koberci. Ještě téže noci ji úklidová četa vyhodila. Huntová a Taylor se rozhodli, že nebudou riskovat další.

Dva dny před schůzkou si Taylor obchod prověřil osobně. Prodejna se nacházela na drahé adrese několik metrů od náměstí zakrytého kupolí, kde bazar před pěti staletími vznikl. Spíše než na tradiční vzorované koberce se specializovala na moderní výrobky jasných barev. Za jiných okolností by si Taylor možná nějaký koupil. Teď namísto toho vešel do obchodu s kuřáckými potřebami a sledoval vchod do Ethconu, zatímco předstíral zájem o předraženou pěnovku.

Přišel brzy. Bazar byl ještě téměř prázdný. Po pár minutách prodavač z Ethconu vykoul, aby prohodil pár slov s kolegou přes uličku. Podle přízvuku Taylor usoudil, že pochází odněkud z jihovýchodu Turecka poblíž íránských hranic. Což bude nejspíš shoda náhod. Z tohoto regionu do Istanbulu migrovaly statisíce venkovanů. Autor dopisu pravděpodobně vybral Ethcon namátkou. Společnost nefigurovala v databázích agentury, a když si Taylor prošel její turecké záznamy, nenarazil na nic podezřelého. Taylor chvilku poslouchal, jak prodavači klábosí o nicotnostech, pak vrátil pěnovku a odešel, aniž by věnoval pozornost kletbám majitele krámků, které za ním jen pršely.

Tu noc strávil zíráním na Bospor. Vůbec se mu nelíbilo, jak byla ta schůzka zorganizována. Už jen tím, že se dostaví, potvrdí svoji identitu tomu, kdo ten dopis poslal. Skalpem ze CIA by nepohrdla spousta teroristů, al-Káidou počínaje a řeckými anarchisty konče.

„Koukám, žeš toho moc nenaspal,“ poznamenala Huntová ráno.

„Každý nemůže vypadat tak vyžehleně jako ty.“

„Co si takhle vzít den volna a procvičit si střelbu?“

Agentura měla od turecké armády dovoleno využívat střelnici na základně nedaleko Istanbulu ke střeleckému tréninku svých zaměstnanců. Huntová byla jako obvykle o krůček napřed. Taylor ze své pistole nevystřelil dobře rok. Den na střelnici by mu mohl pomoci uvolnit se a možná mu i zachrání život. „Tak nashle zítra.“

Bazar se rozkládal přes tucet bloků v Sultanahmetu, srdci istanbulského Starého Města. V pátek odpoledne seděl Taylor v nedalekém McDonald's a sledoval turisty i Turky, jak do sebe lijí kolu v boji s žárem pozdního léta. V pravém uchu měl miniaturní přijímač, aby byl informován o krocích sledovacího

týmu, a na sobě měl vytahané tričko, které skrývalo pistoli v opaskovém pouzdře. Ve 14:44 to v přijímači zavrňelo.

„Pico Jedna. Možné spatření objektu Gama. Zatím v lese.“ Taylor už dál nedokázal snášet tu oplastovanou vstřícnost prostředí McDonald's. Protlačil se k jihovýchodnímu vchodu na bazar. O dvě minuty později to ve sluchátku zabzučelo znovu. „Pico Jedna. Ohledně možného objektu Gama falešný poplach, pokud nemá tři děti.“ A konečně: „Pico Dvě. Les prázdný. Ani Gama, ani Rentgen.“ Pico Jedna a Dvě byli členové týmu CIA rozmístění kolem obchodu. Gama byl dosud neznámý pisatel dopisu a Rentgen byl potenciální nepřátelský tým. Rentgen by s téměř stoprocentní jistotou znamenal léčku. Pokud to Reza myslí poctivě, přijde sám.

Ve 14:55 vešel Taylor na bazar. Po dalších šesti minutách došel k obchodu. Pico Jedna byl pryč, ale Dvojka stál v uličce. Kšiltovku s logem týmu Real Madrid měl kšiltem do zadu, což byl signál, že v obchodě není kromě prodavače nikdo. Reza se neukázal. Pokud by tedy nebyl Reza sám prodavač, což už by bylo hodně přitažené za vlasy.

Taylor vstoupil dovnitř. Prodavač firmy Ethcon byl na Turka hodně tmavý a vlasy měl černé jako tér. Tričko i džínsy měl příliš těsné, než aby pod nimi mohl ukrývat bombu. „Vy jste pan Nelson?“ Taylor měl co dělat, aby nedal najevo překvapení. Prodejnu tvořila jediná místnost, do níž se dalo vstoupit jen vchodovými dveřmi. Všude podél stěn se vršily stohy koberců. Tady se nikdo další schovávat nemohl. Taylor tedy skočil na návnadu. „Nelson Drew, ano.“

Prodavač sáhl po obálce na pultě. „Včera sem přišel kluk a říkal, že vám to mám dát, až dneska přijdete. Prý chcete spoustu koberců.“

„Jak starý?“

„Naše koberce jsou nové—“

„Ten *kluk*. Jak byl starý?“

„Tak deset let.“

„Íránec?“

„Turek.“

Rezovi tedy došlo, že agentura bude obchod hlídat, a použil kurýra, aby tam dopis dostal bezpečně. Učebnicový příklad. Prodavač podal Taylorovi obálku. Na chlopni stálo černými tiskacími písmeny *NELSON*. Taylor ji roztrhl a vytáhl jediný list papíru.

Tramvaj do Cevizlibağu. Po schodech dolů na čerpací stanici. Přijďte do 3:30.

SÁM. Jinak odejdu a už vás nebudu nikdy kontaktovat.
„Reza“

Cestou z bazaru zatelefonoval Huntové a přečetl jí vzkaz.

„Jako konspirace to smysl dává,“ řekla.

„Tohle už není sranda.“

„Nikde žádné kamery, nemůžeme si ho prolustrovat. Jakmile skončí, skočí do tramvaje nebo si stopne taxíka a zmizí na dálnici. Myslím, že tím stoupá pravděpodobnost, že je pravý.“

„Jenže naslepo a bez podpory do toho mám jít já.“

„Je to přehledné a veřejné místo. Tam tě nikdo neohrozí. Jenom prostě nechod' nikam dál. Jestli se pokusí dostat tě do auta, odmítni.“

„I když mi slíbí lízátko?“

Zaklapl mobil a proklíčkoval zástupem čínských turistů, který se vyhrnul z autobusu a zablokoval hlavní vchod na bazar.

Tramvajová zastávka se nacházela nedaleko. Veřejná doprava v Istanbulu byla na příšerné úrovni. Trasu metra, která by vedla pod Bosporem, město slibovalo už celá desetiletí. Ještěže tramvaje jezdily často. Byl to ten nejrychlejší způsob cestování po Starém Městě. Taylor přešel permanentkou před skenerem vstupního turniketu a vmísil se mezi Turky čekající na stanici. Souprava zrovna přijížděla a Taylor se

začal tlačit kupředu. Tramvaj byla přecpaná, takže bylo třeba bojovat. Došlo i na lokty. Pod tričkem se mu nepříjemně vyboulila pažba pistole. Taylorovi neušel vytřeštěný pohled všímavé ženy. Rychle se zavrtěl, aby mu triko volně sjelo přes boky a skrylo obrys zbraně.

Vozem se linul odér cibule, česneku a potu. Mnozí starší Turci stále dávali přednost tradičním lázním před každodenním sprchováním. Taylora na okamžik napadlo, jestli mu tuhle misi Huntová nepřidělila z čiré škodolibosti. Třeba usoudila, že si při těch svých věčných večerech z reprefondu žije až příliš komfortně.

Tramvaj se kodrcala dál a mýjela auta, která se v obou směrech sotva pohybovala. Bylo 15:26, když automatický hlásič jásavě oznámil stanici Cevizlibağ. Taylor se prodral ven. Cítil, jak se mu po prsou řine pot. Rozepnul si bundu a s vypětím vůle přemohl nutkání vytáhnout pistoli Sig.

Čerpací stanice se nacházela pod tramvajovou zastávkou hned u dálnice, osmiproudého ještěra spojujícího letiště s centrem Istanbulu. Taylor se zařadil do fronty sestupující z vyvýšené plošiny zastávky po úzkém železném schodišti a zapátral po svém kontaktu. *Tamhle*. Ten muž, co se opírá o betonovou podezdívku pod tramvajovou dráhou. Hnědou pletí skutečně připomínal spíš Peršana. Na sobě měl džínsy a oči mu zakrývaly velké zrcadlovky. Potáhl z cigarety. Jak triko, tak kalhoty měl příliš těsné, než aby mohl ukrývat bombu.

Taylor se zastavil v půlce schodiště a monitoroval terén. Před sebou viděl desítky čerpacích stojanů a rušný minimarket. Všude panoval běžný ruch frekventované benzinky, nikde ani stopy po týmu připravených únosců nebo zabijáků. Kolem Taylora se začali tlačit další vystupující znechucení tím, že zatarasil schody. Chlapík ve slunečních brýlích vykročil ke schodišti. Taylor se ocitl v bodu, z něhož již nebylo návratu. Teď, nebo nikdy.

Vykročil po schodech dolů.

Zblízka muž vypadal starší, než Taylor původně předpokládal. Hádal mu přes čtyřicet, ačkoliv u Íránců se věk odhaduje těžko. Na sobě měl modré denimové kalhoty a okopané martensky. Byl vysoký a pohledný, vlasy mu prokvétaly do odstínu pepř a sůl. „Jsem rád, že jste přišel,“ pronesl v jazyce fársí. Pokud byl Taylor schopen posoudit, znělo to, jako by hovořil svou mateřštinou.

„Co to mělo znamenat s tím krámem?“

„Takhle je to lepší.“ Zavedl Taylora k podezdívce, naposledy důkladně potáhl z cigarety a rozdrtil ji podrážkou. První chyba. Taylor bude ten nedopalek moci sebrat, až kontakt odejde. Agentura porovná získané otisky a DNA se záznamy všech svých databází.

„Jak se doopravdy jmenujete, Rezo?“

„Cigaretu?“ Podal Taylorovi balíček červených L & M.

Taylor zavrtěl hlavou. „Vy moje jméno znáte, já vaše ne.“

„Vy máte zbraň, já ne.“ Zdvihl paže nad hlavu a otočil se, aby si Taylor mohl ověřit pravdivost jeho tvrzení. Jako nějaká stárnoucí íránská balerína.

„Nechovejte se jako pitomec, upozorňujete na sebe.“

„Jestli mě sem někdo sledoval, už teď jsem mrtvý.“

„Jak to, že Garda zná moje pravé jméno?“

„Garda ne. Jen já.“

„Jak to?“ Taylor v Ankaře používal jinou krycí totožnost.

„Máme v našich záznamech váš snímek z Ankary. Nikdo se nad tím nikdy nepozastavil. Narazil jsem na něj před pár měsíci a něco mě napadlo. Náš člověk říkal, že mluvíte výborně turecky—“

„Jaký člověk?“

„Když byl v Ankaře, říkal si Husajn al-Ghází. Nula. Už je zpátky v Teheránu.“

Taylor si na nikoho takového nevzpomínal. Exilové skupiny v Ankaře však měly stovky členů. „A tenhle Ghází mě udal?“

„Řekl jen, že mluvíte dobře turecky—“

„Výborně.“

„Výborně, ano. Mohu to vysvětlit, abychom se konečně dostali k tomu, proč jsem tady? Moc času nemáme.“

Taylor přikývl.

„Tipnul jsem si váš věk, vyhledal si všechny studijní programy zaměřené na turečtinu v Americe a našel si na internetu absolventy. Na Turka zrovna nevypadáte, takže jsem usoudil, že jste musel jazyk studovat na univerzitě.“

„A co kdybych jazyk ovládal díky nějakým rodinným vazbám na Turecko?“

„Pak bych vás nenašel. Tolik jsem zase neriskoval. Ztratit jsem mohl jen čas.“

„Vy jste prohledával všechny studijní programy?“

„Nestuduje v nich zase tolik lidí a většinou to jsou Turci. Od roku 1995 do roku 2000 jsem v nich našel jen asi tři stovky Američanů. Procházel jsem fotografie z ročenek, až jsem narazil na vaše pravé jméno. Od samotného začátku mi to celé nezabralo ani měsíc.“

Taylor nebyl schopný slova. Tohle byla přímo monstrózní bezpečnostní chyba, kterou nikdy nevzal v úvahu.

„Pak jsem si vzal naše fotografie úředníků amerických konzulátů a ambasad. Ty samozřejmě pořizujeme běžně. Měl jsem to štěstí, že jste byl pořád v Turecku pod oficiálním krytím. A taky že jste tu byl už dost dlouho na to, abychom měli vaše oficiální jméno a funkci, takže jsem věděl, kam dopis poslat. Předpokládal jsem, že pokud je můj odhad správný, přijdete. Což se stalo.“

„Ale nikdo jiný z Gardy—“

„Správně. Jen já. A nehodlám se s tím nikomu svěřovat.“

To byla slova, v něž Taylor doufal. Kéž by byla pravdivá. „Chcete pro nás pracovat, Rezo? Člověk ve vašem postavení musí mít cenné informace.“

„Nejsem tu, abych zaprodal svoji vlast.“

Jestli se Taylor za těch deset let v operativě něco naučil, tak to, že tohle agenti říkají pokaždé, než svoji vlast prodají. Íránec si zapálil další cigaretu a zhluboka potáhl.

„Naši vůdci spolklí svůj vlastní jed. Jsou přesvědčeni, že jim bomba zajistí bezpečí. Nenávidí vás a Židy za to, že se je pokoušíte zastavit.“

„Jak jsou blízko?“

„To přesně nevím. Na tom programu ale pracuje můj přítel a podle něj jsou velmi blízko, i když naši konstruktéři byli předčasně optimističtí. Pro vás je však zásadní vzít na vědomí, že už to ovlivňuje naši politiku. Během příštího týdne bombami zaútočíme na dvě izraelské ambasády.“

Překvapením zjevně neměl být konec. „Kde?“

„Jedna v Africe, jedna v Asii. Původně měly být tři, ale ta třetí, v Bulharsku, byla odvolána. Příliš důkladné zabezpečení. Alespoň pokud mně je známo.“

„Má to provést Hizballáh, nebo Garda?“ Írán používal pro většinu svých útoků proti Izraeli libanonskou milici Hizballáh.

„Hizballáh. Ale podporujeme je ještě víc než obvykle. Je to komplikované. Dva výbuchy na dvou kontinentech současně. A také se teď významně orientují na Sýrii.“

„Tak proč se to neodloží?“

„Odložili bychom to, kdybychom měli na vybranou, ale rozkazy přišly shora. Má to být jasný vzkaz Izraelcům, aby přestali střílet naše vědce.“

„Které ambasády?“

„To nevím.“

„A bomby? Auta naložená trhavinou? Sebevražední atentátníci?“

„V Bulharsku to mělo být auto. Myslím, že i v ostatních případech.“

„Ty dvě ambasády jsou jisté?“

Reza se otočil k Taylorovi a nadzvedl sluneční brýle, aby si navzájem viděli do očí.

„Nemám o vaši agentuře valné mínění. Pokud jde o technologie, jste na výši, to ano, ale vážne to, co se týče lidí. Vy mluvíte turecky, ani s fársí na tom nejste špatně, takže bych předpokládal, že pitomec nejste. A pak na mě vybalíte takovýhle dotaz. Ano, je to jisté.“

Reza naposledy potáhl z cigarety a rozdrtil ji botou. „Můžu jít.“

„Rezo, potřebuji o vás vědět víc. My potřebujeme vědět víc. Proč nabízíte tyhle informace—“

„Je mi zle z těch fanatiků, co stojí v čele mé země. Nelíbí se mi představa jaderné války. Ještě nějaké další důvody potřebujete?“

„Pokud je máte...“

„Organizace Basídž ubila mému příteli během Zelené vlny bratrance.“ Po sporných volbách v létě roku 2010 se v Teheránu vzedmula takzvaná Zelená protestní vlna vysokoškolských studentů a dalších mladých Íránců. Režim odpověděl protiútokem polovojenských band zvaných Basídž-e Mostazaafín, což ve fársí znamená Mobilizace utlačovaných. Basídž byli chudí a zbožní a nenáviděli protestující, kteří pocházeli z majetnějších a méně nábožensky fanatických vrstev. Útočili zuřivě, desítky obětí pozabíjeli a stovky zranili. Policie nejenže proti násilí nezakročila, ale někdy s milicemi Basídž dokonce spolupracovala.

„Tak mi alespoň řekněte své jméno.“

„Řekl jsem vám pravdu. Pokud mi nevěříte, dívejte se příští týden na zprávy. Vidíte tu tašku za tou zídkou?“ Taylor se podíval naznačeným směrem a spatřil hnědou papírovou tašku. „Tam je pro vás telefon. Zavolám, až budu vědět všechno. Chvilí to možná potrvá.“

„Já nemůžu—“

„Není to bomba. Prostě jen telefon, co jsem dneska koupil. Ani není vybalený.“

„Musím mít možnost se s vámi spojit.“

„Nechci, abyste mě kontaktoval. Nechci ani, abyste mi platil, fotografoval mě nebo registroval mou DNA.“ Reza sebral rozdrčené nedopalky a strčil si je do kapsy. „Garda má poblíž Qomu podzemní věznici. Chovají tam psy nakažené vzteklinou. Tam vás sléknou donaha, pouty vás přicvaknou ke sloupu a otevřou klec. O vzteklině vám řeknou předem, aby vám bylo jasné, co můžete po pokousání čekat.“

„Nemůžeme vás chránit, když nevíme, kdo jste.“

Reza si posunul sluneční brýle na oči. „Řekněte to Izraelcům. Tečka.“

O tři stopy dál právě dotankoval taxík. Reza k němu svižně došel a oslovil řidiče. Vzápětí vklouzl dovnitř. Když taxík odjížděl, ani se neohlédl.

Taylor přidřepel vedle papírové tašky. Dvnitř neviděl. Co ale čekal? Že to bude tikat? Rozevřel tašku a převrátil ji botou. Vyklouzl malý mobilní telefon ve věčkovém pouzdře. Taylor se pro jistotu rozhodl vrátit se na konzulát taxíkem. Pokud má ten telefon bouchnout, napáchá alespoň méně škod.

Na bráně konzulátu projeli mobil mariňáci. Po výbušnících ani stopa. Taylor ho předal technikům.

„Zkontrolujte, jestli není napíchnutý.“

„Můžu ho rozebrat?“ zeptal se Ronaldo.

„Dělej si s ním, co chceš, když ho nezničíš. To bych pak musel zničit já tebe.“

Huntová čekala v konferenční místnosti, před sebou na stole dva digitální záznamníky. „Pověz mi, jak to přesně proběhlo. Žádné názory. Jen fakta tak, jak si je pamatuješ. Chci veškeré podrobnosti, dokud je to čerstvé.“

Trvalo půl hodiny, než jí průběh schůzky odvyprávěl. „Vedl sis dobře,“ řekla, když skončil.

„Děkuji.“

„Máš číslo toho taxíku?“

Jako by dostal studenou sprchu. „Ne, bylo to moc daleko—“

„Zapomeň na to. Myslím, žeš to zvládl stejně dobře, jako by to zvládl kdokoliv jiný. Jedno ale vědět musím. Odpověz bez přemýšlení, prostě jen ano, nebo ne, první impuls. Je pravý?“

„Ano.“

„Protože?“

„Jeho odpor vůči režimu působí reálně. Fársí má jako rodilý mluvčí. I to, jak popisuje operaci – nezastírá, že je problematická a že se na to tlačí shora. Tohle známe všichni bez ohledu na to, za koho kopeme. A jinak to ani nedává smysl. Dal nám velice specifický tip. Do týdne budeme vědět, jestli lže. Kdyby šlo o to dostat mě, proč mě nezastřelil dneska? Oba víme, že jsem toho moc dělat nemohl.“

„Sepiš zprávu, odešlu to na vedení.“

„Hodil by se mi aspoň identikit.“

„Snad se nám povede přesvědčit agenturu, aby nám večerním letadlem poslala kreslíře, dokud máš podobu ostře v paměti.“

„Ty si myslíš, že je pravý, Martho?“

„Věřím ti.“

Takže přímý souhlas odmítla vyslovit. A hlavně ponechala tíhu úsudku hezky na něm. Zklamala ho – a on hlavně zklamal sám sebe tím, jak se od ní nechal oblbnout. Šéf je ona. On je jen zástupce.

A tak to zůstane.

Následující dva dny strávil Taylor konferenčními hovory s Langley. Znovu a znovu musel odpovídat na opakuující se otázky. Jak dorazil dopis? Co se stalo v obchodě s koberci? Nakonec dostal na drát asistenta náměstka Barta Reginu. „Víte, že žádný důstojník Revoluční gardy nikdy nezběhl? Ani jeden. Nikdy.“

Taylor se s odpovědí nenamáhal.

„Pokud tohle varování předáme Mossadu a ukáže se, že jsme se mýlili, pak se *muy*⁵ zesměšníme. Ale vy se domníváte, že bychom do toho měli jít.“

Huntová cosi načmárala na papír a ukázala to Taylorovi. *Rozhodnuto, jen si kryje prdel.* Takže tento hovor už byl jen *pro forma*. Regina chtěl od Taylora slyšet, že tomu věří. Pokud by tip nevyšel, zpětná reakce by pak nepostihla Reginu. A pokud vyjde, nikdo se nebude starat o to, že Regina se plašil zbytečně. Sedmé poschodí bude příliš vzrušeno nadšením z nového zdroje.

Tyhle zákulisní machinace byly důvodem, proč si Taylor vážil své poklidné kariéry. Čím víc je v sázce, tím víc se politikaří. Protáhl si krk a vyložil karty: „Pane, pokud se mě ptáte, jestli to Reza myslí vážně, tak věřím, že ano, i kdyby jen proto, že *odněkud* vypátral moje jméno. Ten jeho příběh dává smysl. Ujišťuji vás, že je mi jasné, že by pro nás bylo lepší znát jeho pravé jméno. Ale vzhledem k rizikům, jimž je vystavený, mě nijak nepřekvapuje, že si je nechává pro sebe.“

Navzdory tomuhle dohadování – anebo možná právě díky němu – byl Taylor stále pevněji přesvědčený, že Reza je tím, za koho se vydává. Ne jen proto, že omyl by znamenal konec jeho kariéry. Taylor chtěl, aby všichni museli přiznat, že on měl pravdu. A *všichni*, to znamenalo i Martha Huntová.

„Dobře,“ ozval se Regina. „Takže to oznámíme Izraelcům. Klasifikujte to jako zprávu z jediného zdroje, stupeň pravděpodobnosti čtyři.“ Stupnice od jedné do deseti označovala pravděpodobnost získaných informací. Jednička byla přidělována zprávám s naprostou spolehlivostí, desítka znamenala divoké fámy. Vzhledem k tomu, že agentura při hodnocení nemohla vycházet z ničeho jiného než z Taylorova úsudku, znamenala čtyřka hodně velkou důvěru.

Linka oněměla.

„Milý hošík,“ poznamenala Huntová.

„Jen si kryje záda. Stejně jako jistá rezidentka.“

⁵ velice (špan.)

K jeho překvapení se usmála. „Asi jsem si o to řekla.“
„Na mě si můžeš vsadit, Martho.“

O čtyři dny později proletěla v angolské Luandě dodávka Nissan ulicí Rua Rainha Ginga a prorazila vnější vrata izraelské ambasády umístěné v nevelké jednopatrové budově. Když se nissan blížil k vnitřní bráně, strážní zahájili palbu z kalašnikovů. Řidič ztratil kontrolu nad vozidlem. Dodávka narazila do betonového zatarasu, který tam Izraelci narychlo zbudovali poté, co je Američané varovali. Řidič z vozu utekl a podařilo se mu ujet na motocyklu.

Třicet sekund nato dodávka explodovala. Dva strážní byli zabiti, další tři utrpěli zranění. Zraněno bylo i šest civilních zaměstnanců ambasády. Izraelský vyšetřovací tým později zjistil, že auto bylo naloženo třemi metráky umělého hnojiva a topného oleje. Dost na to, aby vyletělo celé velvyslanectví do povětří, kdyby se auto dostalo dovnitř.

Šest tisíc mil odtud zastavilo u zadního vchodu izraelského velvyslanectví v Bangkoku taxi. Řidič ani zákazník neměli povolení k vjezdu, strážní proto nezvedli závoru. Po patnáctisekundovém váhání střelil spolucestující taxikáře do hlavy a dal se na útěk.

Pětačtyřicet sekund poté taxi vybuchlo. O život přišel řidič a jeden strážný, další dva byli těžce zraněni. Spolujezdec unikl. Podle odhadů thajské policie obsahoval zavazadlový prostor taxíku asi čtyřicet kilogramů trhaviny Semtex.

Izraelský premiér telefonicky poděkoval prezidentovi USA za varování. Prezident zavolal novému řediteli CIA Scottu Hebleymu, čtyřhvězdičkovému generálovi od námořní pěchoty, který ve funkci vystřídal Duta. Hebley zatelefonoval Taylorovi. Langley vyslala do Istanbulu průzkumný tým, aby tamní rezidentuře pomohl vystopovat Rezu. NSA zkopírovala telefon, který dal Reza Taylorovi, aby zvonil

na příslušné vyčleněné lince v protiteroristickém centru. Taylorovi zůstal originál. Nakonec Reza si vybral *jeho*. Navzdory riziku si zoufale přál, aby se Reza ozval znovu. Očekával, že zavolá během několika málo dnů. Když kvůli ničemu jinému, tak alespoň aby si vyslechl uznání za svůj tip.

Míjely týdny. Agentura porovnála identikit Rezy nejen se svými databázemi, ale i s údaji FBI, Interpolu a turecké zpravodajské služby MIT. Žádná shoda. Průzkumný tým se vrátil domů. Vyšetřování útoku v Angole a v Thajsku vázlo na mrtvém bodě. Dodávka byla kradená a ani u taxikáře v Bangkoku se nezjistilo žádné napojení na teroristická hnutí. Nedopustil se ničeho jiného než toho, že měl smůlu na rito. Semtex pocházel z českého výrobního podniku, který zásoboval půlku světa. K bombovým útokům se nepřihlásil ani Hizballáh, ani Írán, ale jejich mlčení nebylo žádným překvapením. Svoji účast vytrubovali do světa zřídkakdy.

Žárí přešlo v říjen a Reza se stále neozýval. Taylora se zmocnila deprese. Připadal si podivně žárlivý, jako milenec odvržený po jediné společné noci. *Proč nevolá? Co jsem provedl?* Požádal NSA o ověření funkčnosti mobilu. Změnil vyváněcí tóny a vrátil se k původnímu. Odmítal své ostatní agenty, ignoroval volání, rušil schůzky. V listopadu si po čtyři pátky za sebou přehrával každý detail setkání. Ten čtvrtý pátek se na chodbě před svou kanceláří potkal s Huntovou. „Pojď si se mnou dát panáka,“ navrhla.

Věděl, že to, co od ní uslyší, se mu nebude líbit. A právě tak věděl, že to potřebuje slyšet. Ve své kanceláři vylovila z nejspodnější zásuvky láhev Laphroaig a dvě sklenice. Nalila oběma.

„S největší pravděpodobností už není v Istanbulu. Nejspíš ho odhalili.“

Oběma bylo jasné, že pokud Garda Rezu označila jako zrádce, byl zatčen a mučen. V tom případě je Taylorova legenda

v háji a měl by být z Istanbulu odvelen. Jenže on chtěl zůstat. Chtěl tu být, až se Reza znovu ozve.

„Nemají ho. On je opatrný.“

„Měj rozum.“

„Ten tip zachránil spoustu životů.“

„Před třemi měsíci.“

„Závidíš, protože jsi ho odmítala.“

Usrkla skotské. „No, to je slávy. Akorát že jsi jediný, kdo to tak prožívá. Jediná úspěšná schůzka a ty z toho máš posttraumatickou stresovou poruchu. To je asi poprvé v dějinách.“

Chtěl se s ní začít hádat, věděl však, že pravdu má ona.

„Až ten telefon zazvoní, budeme připravení. Do té doby buď chlap. Vrať se ke své práci a tohle nech plavat.“

„To ty buď chlap.“ Chtěl být vtipný, ale dokonce i jemu samotnému to znělo jako fňukání vzpurného děcka.

„*Salud*, Briane.“ Pozvedla sklenici a dopila ji jedním douškem.

Podzim skončil. Přešly Vánoce a nadešel Silvestr. Taylor pozval Huntovou na večírek. Nepřišla. Turecko přepadla tamní krátká, ale krutá zima. Nepříjemné překvapení pro mimosezonní turisty. Sníh na Bosporu sice působil malebně, ale Istanbul není na zimu stavěný. Marmarské moře bičovaly vichry a na chodnicích namrzal déšť se sněhem. Turci chvátali ve svých příliš tenkých kabátech a snažili se neuklouznout na flekancích černého ledu.

Taylorovi se málem ulevilo, když se mohl vrátit ke své všední práci. Přesto však průběžně kontroloval, jestli je magický telefon stále plně nabitý a jestli ho má pořád na dosah ruky. Zazvonil v pátek v deset večer. Prvních pár sekund Taylor nevěřil vlastnímu sluchu. Pak po telefonu hrábl. Na displeji se jako volající zobrazovalo skypové číslo 123456. Stiskl tlačítko pro příjem hovoru.

„Pan Nelson?“

Taylor okamžitě poznal Rezův hlas. „Ano.“

„Hotel InterContinental. Obálka v recepci. Vyzvedněte ji a přijďte do pokoje 1509. Sám.“ *Cvak.*

Taylor poslal Huntové zprávu: *R se ozval. Aktivuji tým.* Každý měsíc Huntová určila dva důstojníky jako pohotovost pro případ, že by Taylor potřeboval zálohu. Tento úkol v zásadě znamenal *buď připraven všeho nechat, pokud tě bude Brian potřebovat. Kontroluj si, jestli máš nabitý telefon, a moc nechlastej.* Dominick a Ronaldo byli rovněž součástí týmu, ačkoliv jejich úkolem bylo jen být v obraze. Nebyli školeni v aktivním průzkumu.

S takovouto nečekanou výzvou počítali. Věděli, že nebudou mít čas na přípravu pastí. Technici proto zaparkují v blízkosti hotelu. Jeden člověk bude čekat v hale, druhý venku. S identikitem byli obeznámeni všichni. Neměli za úkol Rezu sledovat. Taylor a Huntová se shodli, že pověsit se mu na paty by byla chyba. Vzhledem k tomu, jak opatrný byl při první schůzce, se bude Reza s největší pravděpodobností proti sledování jistit, a pokud by je odhalil, zuřil by a mohl by kontakt přerušit jednou provždy. Rezidentura se proto rozhodla spokojit se s jeho vyfotografováním a s ověřením, jestli je někdo s ním nebo ho sleduje v hotelu.

Taylorův byt se nacházel něco víc než míli jižně od InterContinentalu.

Oblékl se, připnul si pouzdro s pistolí a vykročil do mlžné istanbulske noci. Kráčel severovýchodním směrem, zatímco se mu displej mobilu rozsvěcel, jak se hlásili členové týmu. Dominick a Ronaldo bydleli spolu pár mil na sever od centra. Taylor si nikdy neujasn timer, jestli jsou to jen spolubydlíci, nebo milenci. Každopádně slíbili, že se k hotelu dostanou do třiceti minut. Jeden z důstojníků aktivního průzkumu oznámil, že dorazí za dvacet minut. Druhý nereagoval. Žil sám. Mohl být někde v hlučném baru a textovku mohl přeslechnout. Nepříjemný zádrhel. Ale Taylor věděl svoje. Šel by tam třeba i bez záloh, jen aby měl šanci se znovu s Rezou sejít.

Obálka, kterou mu recepční předal, jako by nevážila vůbec nic. Když ji Taylor ve výtahu roztrhl, našel jen hotelovou kódovou kartu. Otáčel ji v prstech a věděl, že Reza čekat nebude.

Stál u dveří pokoje a naslouchal. Nic. Zaklepal. Žádná reakce. S rukou svírající vytaženého siga u boku projel klíčovou kartou slot. Když na zámku s pípnutím blikla zelená kontrolka, strčil do dveří. Kryl se rámem a čekal. Zevnitř nezaslechl ani zvuk kroků, ani šepot hlasů. Vklouzl do předsínky a kartu vložil do slotu za dveřmi, aby se rozsvítila světla.

Pokoj byl prázdný a postel netknutá, stejně jako mýdla, šampony a balená voda v koupelně obložené mramorem. Taylor zapnul vyhledávač radiových frekvencí schopný odhalit nejběžnější typy štěnic a zkontroloval celý pokoj. Bez výsledku. Nezdálo se mu, že by tu Reza vůbec byl. Agentura samozřejmě prověří jméno, na které byl pokoj rezervován, ale Reza nepochybně opět použil volavku. Nějakému tureckému šťastlivci strčil pár stodolarovek a nechal ho objednat pokoj. Taylor se posadil na postel a surfoval placenými programy v televizi, zatímco čekal na telefonát.

Telefon zazvonil po dvaceti minutách.

„Řekl jsem žádné sledování. To jste si myslel, že si těch tlustochů v dodávce nevšimnu?“

Taylor věděl, proč chce Reza uchovat své jméno v tajnosti. Pochopil už, proč ho sem Íránec přivedl. Rezovi bylo jasné, že NSA napíchne telefon, který Taylorovi dal. Pokojový telefon byl čistý. Reza se tak nemusel obávat bezprostředního vystopování.

Taylor ale tohle nefér jednání dožíralo. Vztahy mezi agenty a rezidenty bývaly vždycky složité. Aby rozptýlili svůj strach, potřebovali někteří agenti dokazovat, že jsou chytřejší než jejich rezident. Pokud mají Reza a Taylor dlouhodobě spolupracovat, bude muset Íránec svůj přístup změnit.

Momentálně ale držel esa v ruce Reza a Taylor si nemohl dovolit riskovat, že ho vyplaší.

„Je přece přirozené, že se vás snažíme vyfotografovat.“

„A já udělám všechno pro to, aby se vám to nepovedlo.“

„I to je normální.“

„Dáte mi své slovo, že až se sejdeme příště, nebude žádné sledování?“

„Máte moje slovo, že příště ho neodhalíte.“

Reza se zasmál. *Jsmo jedné krve*, říkal ten smích. *Rozumíme si. Nestavím to sledování proti tobě. Ty hraješ svoji roli tak jako já tu svoji.* Uzel v Taylorově žaludku povolil. Dnes bude Reza spolupracovat.

„Myslel jste si, že zavolám dřív?“

„Myslel jsem si, že zavoláte, až mi budete mít co říct.“

„Už jsem vám říkal, že jste chytřejší než průměr CIA. Máme v plánu zavraždit šéfa rezidentury.“

Marthu? Vyhrkl málem Taylor. Na poslední chvíli spolkl její jméno. „Tady?“

„To by bylo příliš blízko. Ani v Evropě ne. Tam je policie až příliš dobrá. Nejsem do toho přímo zapojený, ale dozvěděl jsem se, že se vybírá mezi jedním v Asii a jedním v Africe.“

„Hizballáh?“

„Na ty je to příliš složité. Garda samotná.“

„To vypadá jako vyhlášení války.“

„Na můj názor se nikdo neptá. Ale k odpovědnosti se nepřihlásíme, nemůžete nám to dokázat. Možná obviníme někoho jiného. Al-Káidu například.“

„Kdy?“

„Tahle akce by pořád ještě mohla být odvolána, ale já jsem přesvědčený, že souhlas už je na cestě. Během příštích deseti dnů. Plánování už probíhá.“

„Snajpr, bomba, jed?“

„To nevím.“

„Něco mi dát musíte, Rezo. Nemůžeme hlídat celý svět.“

„Samozřejmě, Briane. Já zavolám generálovi Moghrabimu a zeptám se ho. Až se bude zajímat, proč se ptám, řeknu, že to potřebuje vědět kamarád od CIA.“

Linka oněměla. Taylor naslouchal vytáčecímu tónu, dokud nepřešel ve zlobné rychlé pípání. Nejdůležitější agent, jakého kdy měl, a on s ním jedná jako s fickou z archivu. Postavil se k oknu a zahleděl se na Bospor. Okna byla nepochybně příliš silná, než aby mohla popraskat. Naštěstí pro něj.

Zazvonil telefon. Taylor se po něm vrhnul. Vlastně se vrhnul přes celý pokoj, popadl sluchátko a mrštil sebou na postel. Nic elegantního, ale nikdo se přece nedíval.

„Příště už znova nezavolám.“

„Omlouvám se.“

„Každý musíme riskovat.“

„Mohl jste mít připravený tým, aby mě sejmul, Rezo. A já jsem přišel.“

„Máte tu lidi.“

„Dole. K čemu by mi byli od chvíle, kdy jsem otevřel tyhle dveře?“ Taylor v duchu počítal do pěti. *Zpomal. Zklidni ho.* „Jedeme v tom spolu.“

„Tak mě nechte dělat, co mohu. Nežádejte po mně informace, o kterých víte, že je nemám. Když zjistím, co potřebujete—“

A náhle Taylor věděl, co udělat. „Založím vám účet. V UBS. V pondělí.“

„Jen záminka, jak zjistit moje jméno.“

„Žádná bezpečnostní schránka. Žádné klíče. Žádné podobné blbiny. Bude online na jméno Reza Istanbul. Dostanete číslo účtu. Skutečné peníze, žádný úpis. Jestli si je vybere nebo převedete, to už je vaše věc.“

„To není nutné.“

„Pro začátek dvě stě tisíc dolarů. Pokud zběhnete—“

„To neudělám.“

To se uvidí, pomyslel si Taylor. Ale i kdyby se těch peněz nikdy nedotkl, bude pro Rezu příjemné je mít. Dvě stě tisíc dolarů za vybudování loajality u takového agenta není zas až tak vysoká cena.

„Až se sejdemě příště, řeknete mi o sobě víc? Kolik vám je let, kde jste vyrůstal, kdy jste vstoupil do Gardy, prostě o životě.“

„Proč bych to měl dělat?“

„Abychom se mohli vzájemně lépe pochopit.“

„Dobrou noc, Briane.“

Taylor sáhl do minichladničky po Heinekenu, nakonec si to ale rozmyslel a vytáhl kolu. Má před sebou dlouhou noc. Musí odeslat kódovaný kabelogram s ohlášením hrozby. Protože se Reza nemýlil s těmi ambasádami, agentura ihned vyhlásí celosvětový poplach, což ve stejném měřítku okamžitě vyvolá chaos. Opatrnější šéfové rezidentur zalezou do ulit. Kovbojové usoudí, že tohle varování není nic, co by už nevěděli, a bez konkretizace hrozby prohlásí tip za neužitečný. Budou mít pravdu – i nebudou. Reza opravdu nemusí vědět, jak to Garda hodlá provést. Pokud však řekl, že plánování probíhá, Taylor mu věřil.

Otevřel kolu a zahleděl se z okna na temné vody Bosporu a na záři města kolem. Čekal, až se mu zklidní žaludek.

Marně.

4

MIAMI

Anne a Wells se šourali po palubní lávce s hlavami svěšenými, jako by přežili zemětřesení a teď čekali na další ránu. Wells měl sto chutí ji popadnout do náručí a prosit ji, aby si to ještě rozmyslela. Odmítla ale z naprosto oprávněných důvodů.

On během třiceti dnů nepřijme úkol, nebo od ní navždy odejde. Nic z toho si nedokázal představit. Nebo možná dokázal, snad už přesně věděl, co udělá, a nebyl schopen si přiznat pravdu.

Zrovna se usadili v taxíku, když tok jeho neveselých myšlenek přerušil telefon.

„Kam to bude?“

„Mezinárodní letiště Miami.“ Wells odmítl hovor, aniž by pohlédl na displej. Minutu nato se telefon rozezněl nanovo. Tentokrát už se na displej podíval. VD. Duto. Opět přesměroval volání do hlasové schránky a přepnul telefon jen na vibrace. Rozvrněl se během několika sekund. Wells si proti své vůli uvědomoval sílící zájem. Pokud ho Duto potřebuje natolik, že volá třikrát po sobě, pak má problém.

„Udělej, co musíš,“ řekla Anne vedle něj.

Wells přijal hovor. „Senátore?“

„Můžete se se mnou dnes večer sejít?“

„Můžete mi sdělit proč?“

„Ne na volné lince.“

„Pak říkám ne.“

„Bude tam Ellis.“

Jestli půjde Ellis Shafer, tak Wells taky. Nemělo smysl si předstírat cokoliv jiného. Ačkoliv spolu za tu dobu, co se Wells vrátil z Afghánistánu, svedli pár ošklivých soubojů, byl teď Shafer Wellsovým nejbližším přítelem v CIA – a vlastně vůbec. Byl to jak šéf, tak důvěrník a vyjednaváč a nejednou svým taháním za nitky Wellsovi zachránil život. Shafer však už překročil důchodový věk, který v agentuře platil, a jelikož byl Duto mimo hru, Wells věděl, že Shaferovi už v agentuře odtikává čas. Nechtělo se mu myslet na to, co budou oba dělat, až Shaferovi definitivně ukážou dveře.

„Sejít se máme v D. C.?“ zeptal se Wells.

„Ve Filadelfii. Dostanete se ke mně do kanceláře do desíti?“

„Myslel jsem, že přespáváte v rakvi.“